

Persoon/Onpersoon

Sybren Polet

bron

Sybren Polet, *Persoon/Onpersoon*. De Bezige Bij, Amsterdam 1971

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/pole001pers01_01/colofon.php

Let op: werken die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn.

Voor Cora

Persoon/onpersoon

‘I am made and remade continually. Different people draw different words from me.’

Virginia Woolf

Mr Iks

[Morgen (7 u 50). Wekker rinkelt.]

Morgen (7 u 50). Wekker rinkelt. Mr Iks rijst op,
scheelogig nog, maar
zo duidelijk als wenselijk.

Niest. Eet brood (als ik). Bidt
zijn 5 minuten ochtendgymnastiek:
armen op schouderhoogte,
ogen - recht - op oogshoogte, gedachten
op denkhoogte, niet hoger.

Dan, fluitend op de juiste toonhoogte,
verlaat hij zichzelf/laat zijn ego
ontspannen aan de kapstok achter
om op zijn ega te passen:
een driekwart-jas/voor een driekwart mens.

[8 u 30. Het uur 0 is voorbij -]

8 u 30.

Het uur 0 is voorbij - *dixit* - voor Mr Iks.

Nieuw licht distancieert zich

van oud licht, restanten
achtergebleven in oogholtes, brillen, etalages -

Wij zien en mogen gezien worden.

Kijk, Mr Iks, hij ziet u,

hij groet u.

(1° Iks-beeld)

[Zijn gedachten soms (:nu) rijden]

Zijn gedachten soms (: nu) rijden
 in een Maserati, de mijne meeliftend
 zien in het achteruitkijkspiegeltje
 hoe van de ene sekonde op de andere
 Mr Iks uit het gezicht verdwijnt.

Wij zijn verdwenen: Iks-mens snelt
 door de elementen: stad, mens, tijd.
 Hij ziet snel, rookt snel, denkt snel.

Volksbewegingen formeren zich als luchtstromingen;
 Vips en warenhuizen schieten op & doven
 als emoties van ethersnuivers; 17 sept. 2028
 is gisteren; winter -

Hij ziet snel, eet snel, hikt snel.

Zo doorsnelt hij zijn nieuwe eeuw.
 De eeuw telt exakt
 3 min. en 17 sek.

[10 u 46. Nieuwe strategie:]

10 u 46.

Nieuwe strategie: zijn ik
verdeeld over tientallen
los rondzwevende identiteiten

als evenzoveel mogelijkheden tot geluk
of ongeluk.
Het stemt hem niet ongelukkig

(noch gelukkig.) Het stemt hem neutraal.

Per minuut neutraliseert hij
- als waren het vakantiegangers op weg
naar Majorca - politieke delinkwenten;
de kruidenier neutraal; de papegaai neutraal;

militairen, politici geneutraliseerd,
handhaven hun status quo.
Zo ook hij

handhaaft *zijn* status quo, ook hij:
de/zijn/hun vorm blijft, energie (poëzie)
komt vrij.

[(Werkloos verder slenterend, maar) Zichtbaar nu]

(Werkloos verder slenterend, maar) *Zichtbaar* nu, Mr Iks

- hoewel geen detaillistisch realist -
ziet wat hij ziet. (Wat u niet ziet,
vindt hij/u binnen.)

/Hooft overal zijn taal,
gesproken in duizenden dialecten,
die hij verstaat,
w.o. het partikulier dialect dat hij spreekt.

Hij wordt getest:

is hun gevonden materiaal,
hun toeval. Van toevalligheden
hangt hij aan mekaar.

En zo, (toevallig) goedgekeurd en
goedgehumeurd, raakt hij
- reeds op weg naar het stemburo -
gaandeweg ingeburgerd: ene

Mr Iks./Pardon, zeg maar Jan.

(Mr Iks als egotroop)

11 u 15.

Zijn ik-lading is groot dit uur,
mogelijk wel 50 X.

Hij deelt zijn ik-deeltjes uit
als waren het hoestbonbons of hosties

(‘Wie niet geeft wat hij heeft
is niet waard dat hij leeft.’)

Ik weiger. (Jaloezie? een konkurrerende fantasie?
jeugdherinneringen aan een protestants avondmaal?
1944 - oud brood en zure wijn - ‘Dit is mijn lichaam,
neemt, eet, enz...’)

En toch, het is menselijk
zoals hij standbeelden en politici bekleedt
met een dun laagje zenuwen
tot zij reageren (als Iks), spreken (als Iks), denken
(als Iks) - (‘Dit is mijn geest, enz...’)

Bijvoorbeeld. Maarschalk Jakobowski* wisselt van hoofddeksel
en hoofd met een frontsoldaat (beginstadium)
met een heilsoldaat (tussenstadium) met X-als-soldaat
(eindstadium). Wisselt van jas, penis en politiek.
Hij weet niet meer/nu pas wie hij is.

Hij kust de brave soldaat Schweyk, en het is goed,
omarmt Napoleon-te-voet en het is goed;
is Fritz der Traktorist-die-suikerbieten-oogst of
Rockefeller rockend in zijn rocker, het is goed;
een fin-de-siècle gigolo in Rimini, en het is goed,
een kelner, kwee of souteneur en het is goed,
een intellektueel en het is goed.

* Willekeurig welke andere naam in te vullen, of geen naam.

Na 60 sek. dodelijk vermoeid,
alsof hun individualiteit
teert op zijn ruggemerg (zoals bij onanerende
kleine jongens vroeger).

De stad
(zij) is nu vol levende standbeelden, hij
leeg.

Vandaar eetlust. Gerovital H 3.

Middagpauze.

Iks ontmoet zijn vrouw
 die zich (periodiek) materialiseert
 naast zijn arm.
 Ego & Ega.

De lucht vol kwetterende advertenties.
 De zon een mentaliteit:
 vrolijke natuurwetenschap.

Wij wandelen, paren wat in een park
 tussen andere Yahoo's, bloemen
 als verpleegsters, standbeelden
 met puberteitspukeltjes
 en andere symbolen.

 Kortom:

de stad is van een bewonderenswaardig proza,
 d.i.
 de werkelijkheid van iedereen
 plus één.

.

1 u 30.
 Sitdown-staking op de publieke weg:
Berlijn 1936 = Mexico 1968

1 sek. lang zijn we bang voor een onbestemd
 temperament / dat op ons afkomt
 als een 10-tons truck,
 dan

[Pang! - 2 homo-erotische auto's (Fiats).]

PANG! - 2 homo-erotische auto's (Fiats).
Kus des doods.

Een te vroeg gestorven idee
wordt uit het wrak gehaald.

De idee zal gewassen worden, geschoren,
in een wit kleed gestoken
en opgebaard.

Mr Iks schudt zijn hoofd.
Weer is een excellent idee
voorgoed van de aardbodem verdwenen.

1 min. lang is het zijn hoofdidee geweest.

[De volgende minuut ligt voor hem uitgestrekt]

De volgende minuut ligt voor hem uitgestrekt
als een winterlandschap. Hoor,

onder de sneeuw wordt nog steeds gevochten,
gedempt, alsof de oorlog in het verleden
geschiedde, ver beneden lichaamstemperatuur.

*(Mensen van gestold bloed, in huizen
van gestold bloed.)*

3 minuten dikke duisternis.

In het eerstvolgende dorp duiken wij onder.
Het is er lente.

(Muziek: 'Aeolus appeased.')

Levend tussen boeren als tussen
overjarige symbolen.

De symbolen, zij melken hun tractoren
om 5 uur 's middags, zichzelf
om 5 uur 's ochtends, niettemin
geven hun vrouwen te eten: de beste
kwaliteit spitskool en knollenzaad.

Hun p-p-paarden kijken 's avonds televisie,
krijgen hun hooi bij een kop vlierthee
en hinniken mee (als wij) met de Bietenbouwers.

Boven de deur hangt een delftsblauw bordje:
Hier staat de tijd stil.

[Iks-mens aksellereert traag deze minuut,]

.

Iks-mens aksellereert traag
deze minuut, slechts 25 cm per sek.
Geeuwt. De natuurlijke zon schijnt
- *Softly, softly, as in a morning sunrise* -
op zijn 62-jarige schedel.

Zijn wandelstok geen staf van Churchill
of Aäron, niettemin
(moet lachen
om dit park vol kleurige epigonen)
zeer potent.

Dromend over vroeger, zijn vroegere ik
dat - (Neuriet/1936:
‘Jij socialistisch meisje,
je bent als een radijsje,
van buiten rood, van binnen blank -’ ^{aant-})
ja, dat... dat...

Neenee, hij voelt zijn uiterlijk,
nee niet als leeftijd - hoe zou hij ook,
24-jarige - maar letterlijk
als uiterlijk:
ondergoed, tweed colbert,
pantalon, hushpuppies, lucifers.
Het voelt goed.

Tussen seriegestemden, gelijkgehumeurd
- een brandgaatje
valt niet op, voelt hij niet -
beweegt hij zich voort./Kontakt.
Wrijving aan schouder en mouw.
Buik volgt.

15 u 50. Geen kreukel opgelopen.
(Enkel zijn das zit scheef.)

[17 u 45./Mr Iks - begaan met lot en wereld]

*17 u 45./Mr Iks - begaan
met lot en wereld maar zelf
even verdeeld (Tweelingen, 21 juni 1918) -*

in 1938 schiet Hitler dood.
(Geen oorlog ontbrandt, geen Jood wordt gemarteld.)
1924. Verhindert dat Stalin gekozen wordt.
(Deportaties noch executies vinden plaats.)

1972. Richt een contra-organisatie op
tegen de CIA/

en wordt gelijkwideerd. (Pijnloos.)

*17 u 49./Slechts 1 sek. voor het tijdsein
- snel - knipt hij af:
een gedetailleerde foto van het Niets.*

Thuisgekomen ontwikkelt hij
de foto. Knikt. Alles staat er op,
zoals verwacht.

[Mr Iks vandaag heeft zelfmoord gepleegd.]

Mr Iks vandaag heeft zelfmoord gepleegd.
Het is hem slecht bevallen.

Zijn wangen zijn ingevallen. Neus zit
op jukbeen, oor waar mond hoort,
gedachten in nieren, sperma waar doorgaans
ideeën huizen - nochtans is *op* noch *pop*.

(- Weet je op wie je lijkt? Op *niemand*.
- Dank je, zegt hij, voor het compliment/
verbiedt mij echter te lachen.)

Zichzelf ieder uur organiserend
- vingers, neus, pet -, herorganiserend
- neus, oren, mond -, Mr Iks
langzaam begint aan zichzelf te wennen,
dwz. ik ontsta steeds meer.

18 u 39. Hij denkt = voelt (nu) hetzelfde
als gisteren = elders (in Istanboel bijv.):
(De Gouden Hoorn; warm: hier wonen, 1 maand) -
en zo, zelf verbaasd, Mr Iks funktioneert.

Hij dacht, ik zal nooit meer kunnen lachen.
Maar 1 uur en 26 min. later lachte hij.

[Restaurant.]

Restaurant.

19 u 30. Eten (kannibaal): je knie, schouders, tonijn (24 °C)/

Verslinden: een krant (27 °C)/Muziek (*Happy, happy Africa*).

Schrokken: je neus, oren, konijn (32 °C).

20 u 45. Onpersoon verlaat het restaurant, verhit

maar levend./

Mist slechts: 1 oog,
anderhalve oorschelp, 4 vingers.

[Klik - de officiële geur van politiek]

Klik.

Uit een deur - half geopend - de officiële geur van politiek, carbol, bier.

(- Mijnheer de voorzitter, kan iemand lid zijn van 2 politieke partijen tegelijk?

Antwoord: - Iedere halve stem telt. (Gelach)

- Mijnheer de voorzitter - (Met halve stem)

- Wilt u iets luider spreken alstublieft.

- Mijnheer de voorzitter. De uitslag van die enquête kan niet juist zijn, want mijn mening is niet gevraagd.

(Applaus) Mijn stem telt blijkbaar niet mee. (Applaus)

Mijnheer de voorzitter -) Stop.

Volgende deur.

Een opera van imbecielen en moronen.

Hij betreedt het podium,

gekastreerde heldentenor. Huilt.

Zo mooi heeft nog nooit iemand gehuild

in C grote terts. *Wie, wie ben iks? o wie?*

Een 10-stemmig echokoor antwoordt hem:

Wie, o wie?

Diepe voldoening

komt over hem, één moment; één moment

weet hij werkelijk wie hij is. (*Wie.*)

Omhelzingen, serpentines, confetti,

historische paringen in kostuum (Louis XV,

Raspoetin, Nebucadnezar, Timoerlenk//

Kristine en Josephine),

huilend van geluk, in C grote terts.

Hij rolt over het toneel, eet plastic gras,
bijt in enkels, grauwt, gromt voldaan/
slaapt in: 78-jarige grijsaard
wiegend op het hartritme van anderen.

[23 u 15. Tijdelijke vrede (10 sek.)]

23 u 15.

Tijdelijke vrede (10 sek.). Stad herademt:
temperatuur normaal. De thermostatisch geregelde
koude-oorlog - bijna op lichaamstemperatuur -
voelt aangenaam aan.

Puin verdwenen. In park,
op humus van verkoolde en reeds vergane lijken
groeit een nieuwe flora
van tot nu toe onbekende bloemen*,
snel, als in een versnelde wetenschappelijke film.

Leven herstelt zich. Is als gisteren: oud
en nieuw tegelijk.

Hééft zich hersteld. (Goed.)
Alleen zijn duim bloedt.

Hij draait zich om en verlaat
het plein, ontspannen.

Als vanouds:
uit portieken, zwak- of maanverlicht,
stroomt weer warmte en woonlucht/
een oude-vrouwstem hijst zich op aan de trapleuning,
mompelend - het kraken van knieën
in het trapportaal - in het voortuintje (als vanouds)
een paar schriële reumatische rozen.

Hij urineert tegen het hek, over de rozen. (Gezond.)
Herkent weer zijn dialect. Hoor, ook de taal is dezelfde,
slechts enkele woorden zijn anders: niet-Iks.

* In de buurt van de Duitse vernietigingskampen waar de as van de vergaste en gekreemde lijken rondgestrooid werd, werd na de oorlog een dergelijk feit geconstateerd.

Het wordt stiller.
Nieuwbouw.
Hij nadert de rand van de stad.

Laatste X-beeld:
een autoweg vol rode achterlichten
die langzaam doven.
Einde van zijn privé-apocalyps.

[24.00 u. Mr Iks fluit zijn identiteiten bijeen.]

24.00 u.
Mr Iks fluit zijn identiteiten bijeen.
Ze komen. Tezamen
worden ze één,
 ik inkluis,
 één Mr Iks.

Hij staat in de deur.
Hij wrijft zijn bril schoon.

Mr Iks,
 hij groet u.

X-Mens

Grote woorden

Grote woorden zijn voor grote
hoofden. Zijn bantamgewicht-identiteit
echter zoekt de minimum-mens, de
halve en 3/4-mens; de - 1 mens en
40+ mens, de X-mens.

U wijst het af, zijnde
beneden uw marktwaardigheid.
En toch,

het is onschadelijk, als destijds,
kort na W.O. II
een epidemie van engelen;
de engelen bleken vliegen en er was
D.D.T.

[X 1, deze minuut, gelooft in alles en iedereen.]

X 1, deze minuut, gelooft in alles
en iedereen.

Zijn gezondheid is prima,
zijn stoelgang prima, zijn libido ('Dank u')
wensmatig prima.

De zon schijnt. De lucht is betrekkelijk
zuiver van samenstelling.

Zoals gezegd,
Mr X 1 voelt zich... hij weet niet (meer) waarom
maar weet zeker
dat alle mensen het(zelfde) voelen:
X 2, X 3, zijn vrouw, zijn hond.

Vanuit de volheid van zijn X-zijn
denkt hij iedereen welvarend - 3 miljard
miljonairs bevolken de aarde - iedereen
gelijk = X en voor 100% valide: het lijkt
goddome wel een SF-hemel, een hiernamaals
voor gesmolten sneeuwpoppen
die in voortbestaan geloven.

X 2 en X 3 begroeten hem neutraal.
Hun gezondheid is prima, hun stoelgang prima,
hun libido en eetlust ('Dank u') wensmatig
prima, en ook anderszins zijn zij
voor X en iedereen gelijk.

[Herfst. Plotselinge depressie.]

Herfst. Plotselinge depressie. Zijn partikuliere regen
neerregenend voor Amstelstraat 36 hs, Amsterdam/12 u 30 plaatselijke tijd.
Beursberichten: somber. Philips 10 punten gezakt. Unilever
lusteloos, Rhodesië heeft zich -

Om zich te vitaliseren

Mr X slikt: 1 dexedrinetablet, 2 rennies, 2 librium - 'Zonnebril-voor-de-ziel' - pillen./En zie,
het regent niet langer voor Amstelstraat 36 hs. De lucht
in zijn hoofd klaart op. Rhodesië
heeft zich niet afgescheiden; Philips blijft gelijk; Unilever
stijgt 10 punten; KLM neemt een grote vlucht/
US Steel 22 punten, Anaconda Copper 27 punten, Burroughs
36 punten, Un. Fruit 49 punten, Colgate 53 punten,
Gulf Oil 74 punten, Unilever 86 punten,
Bethlem Steel 103 punten, Gillette 194 punten,
Dupont 374 punten, Philips 685 punten,
Int. Silver 867 punten, Hilton 1060 punten, KLM -

[Middagdutje. Hoofd onder krant:]

Middagdutje. Hoofd onder krant: een wereldwijde bolhoed
gonzend van berichten.

Slaap.//Meneertjes als littekens
kruipen over zijn huid: bukarbeiders, krijgers, elektriciëns/
parlementariërs, padvindende, exhibitionisten/
sociaal-werkers, kunstschilders, racisten:: Jeuk.
Stormen van verontwaardiging jagen over zijn arm/
een twistgesprek doet zijn neus schudden, een heftige
paarscène zijn oorlelletje trillen/pastoors en dominees
delven naar onderhuidse mystiek - //
Hij krabt zich furieus, rilt, niest./Verschrikt
de meneertjes verlaten zijn huid; hun littekens blijven achter.
Mr X staat op: hoofdpijn als een bolhoed op zijn hoofd.
Blik op de klok. Tijd voor beursberichten.

[X: - offert zijn gaven:]

X: - offert zijn gaven:

een transistorradiootje (*Hacosonic*

High sensitivity 8h)

een zakdoek

een pakje sigaretten (*Caballero*, 14 st.)

een zonnebril (*polaroid*)

autosleuteltjes

lucifers

pantalon, shirt, onderbroek (*Naakt*)

speeksel

een verse drol.

Richt zich op, voor Super-X, beleefd:

vingers aan slaap (? -?), oefent wat indoor-gymnastiek

(: clown) (*Armen* voorwaarts/zijwaarts/diepe kniebuiging/

op.) Zegt: 'Yessirr.' Maakt welwillende knor-geluiden:

'Brr, prr, krr.' Houdt

60 sek. zijn adem in - *Bravo!* (? -?)

Knipoogt 3 × (? -?),

zingt het volkslied uit volle borst (? -?). Zegt:

'De ondergeschiktheid is de ziel van de militaire dienst',

en: 'Big Ben', en: 'Iets is beter dan niets.' Zegt:

'Tevredenheid is de beste medicijn.' (? -?)

Slaat weer aan. (-?)

Treedt terug. (-?).

Vertrekt -

[Schroef nu mijn armen los, zei ze.]

Schroef nu mijn armen los, zei ze.
Gesp nu mijn benen los, zei ze.
Neem nu mijn kunstgebit uit m'n mond, zei ze,
ik ben bang dat ik het verlies (in jouw mond).
Stel nu mijn pacemaker af op 120, zei ze,
zodat mijn hart sneller slaat.
Leg nu je arm onder mijn halsbeugel, zei ze.
Kom nu, zei ze. Kom Mr X -

[Voor de spiegel. Mr X, 54 jaar, verft zijn grijze haren bruin]

Voor de spiegel. Mr X, 54 jaar, verft zijn grijze haren bruin, zijn borsthaar bruin, zijn ontkrullende schaamhaar bruin. Niet tevreden, knipt en scheert hij het in de vorm van een

Hitlersnorretje: *Jawohl!*

Het nakomertje dat geboren wordt roept reeds de 1e dag: Sieg Heil!
/9 jaar later wordt het lid van de NPD. Maar Mr X, hij heeft het: *niet gewild*.

[16 u 14 tot 16 u 19. Hartkloppingen. Pijnscheut in lies.]

16 u 14 tot 16 u 19.

Hartkloppingen.

Pijnscheut in lies.

Ischias.

Buikloop.

Staar.

Koorts (39°8)

16 u 48.

Nieuw kunstbeen gearriveerd: hij loopt beter;

nieuw kunst oog gearriveerd: hij ziet beter;

een nieuw hart: hij voelt beter,

een nieuwe hand: hij handelt beter.

In één woord,

Mr X voelt zich *een heel nieuw mens*,

een *betrouwbaar* mens:

op al zijn onderdelen rust

1 jaar garantie.

Persoon/onpersoon

Introductie

X - 24ste letter van ons alfabet, geen afzonderlijke klank vertegenwoordigend, maar uitgesproken als *ks*: iks;
de eerste onbekende grootheid; ook in ander verband voor een onbekende grootheid, faktor of persoon: Mr X.
X-as/X-benen/X-chromosoom (Een extra x en men is wellicht een misdadiger.)
Malcolm X.
X-stralen.
Jackie Ickx, coureur.
X - Xenon: atoomnr 34, atoomgewicht 131, 3; kleurloos, reukloos; het zwaarste en zeldzaamste van de edele gassen in de atmosfeer.
Een x aantal mogelijkheden/woorden: X-oloog (dichter).
De uitslag van het probleem is x: onbekend. Kom Mr X.

[Drr - drrm - yèèh - yahoo - /Aah Mr X -]

Drr - drrm - yèèh - yahoo - /Aah Mr X, ooh Mr X - Sta op, *denk*
 Mr X: IIIBBBMMMmmm, Mr X - //Drr, yeh, yahoo - spreek Mr X -
 drrm, yeh, yahoo - Kom Mr X -
 /Richt zich op: handen
 en armen komen vrij - BRR, BRR, BRAVO MR X - Kom
 Mr X - krrr, zzzm, zzzm - Tel Mr X (: 1 + 1 = veel) -
Brr, brr, bravo, Mr X - krrrm, yeh, yahoo - Kom Mr X,
veni creator yahoodi, kom! - Kom//
 Verdomd Frits, ik heb het niet tegen jou./Nee, echt niet,
 ik heb je niet geroepen.//
 Kom Mr X, spreek Mr X, kom -
 ('Nee, dank je', zeg ik, meteen als ik binnenkom;
 'je mag me geen sigaret aanbieden. Ook straks niet,
 als ik langs mijn neus weg zeg: Geef me er toch maar één.
 Dan moet je weigeren.'/'Dat kan ik niet', zegt hij.
 'Geef me er dan meteen maar één', zeg ik.)
 En het was of we niet wèg
 waren geweest. ('Aufregende Ra-Ba-Msth - Fraktionierung'
 - 3 × in 1 week gelezen! - dus het effect ervan
 ondergaan, dwz. van de formule.) Kranten op mat. Stof,
 reeds na 1 sek. historisch. Op de trap: het opzettelijk vergeten
 belastingbiljet. ('Wie dit leest wordt gek.')

En het was of we niet weg waren geweest maar teruggekeerd
 door een gat in de geschiedenis nog voor ons vertrek: zwart/licht/zwart/ - /
 Daarna - Nee, dit was later./De regenverzekering uitbetaald.
 Hele continenten van de kaart verdwenen (tot volgend jaar):
 Atlantis. De hoogtezonlamp brandt. Ozon.
 (Lapland. Geen wind./ - O die ellendige muggen!/
 - Wees blij dat ze niet groter zijn. Als vliegtuigen bijv.)
 Mr X, 2 donkere lenzen in een 2-dimensionaal wit naakt.
 De zon die plotseling verblindend schijnt. Intelligent licht.

Onbehaarde yahoo's, koperkleurig, wandelend in een millennia
oud woud. Warmte: het scrotum geen geldbuidel, ieder huis
een hotel. *Welkom, welkom!* Dan/

De telefoon rinkelt. Ergens ver ver boven ons, als boven
kilometers water (: De belastinginspekteur? mijn betovergrootzoon?
je toekomstige 513 - de echtgenoot?) - en dooft//

Maar de illusie verstoord, de utopie in de kiem gesmoord.//

Mr X stijgt naar de oppervlakte, wit, droog en berooid.

Mrs X, klagend: - Alleen onder water regent het nooit.

[En het was of - /Nee, gewoon naar kantoor./]

En het was of - /Nee, gewoon naar kantoor./Dag

(Bellen bij geen gehoor.)

Brooddoosje in hand. Kus op je snorkel./Mijn pen./Interne
zon, koel maar gelijkmatig sterk. Hij dicht weer kwitanties,
formulieren. ('Wie dit leest wordt gek!')

De CHEF: Kun je niet met 3 woorden spreken?

(3-letter woorden.)

Oh Mr X./Boord te nauw. Zitpuisten. (Billenknijpertje.)

Kom Mr X, ga naar huis Mr X -

Ach laat maar, zegt hij, individualisme maakt ook niet gelukkiger,
nog minder dan geld./Geld wel./Goed, geld wel. (Koppig.)

//En zie, op slag emotioneert hij een bloem - waarom niet -
tot een mooie antikwarische roos en offreert hem
aan zijn geliefde fotomodel.

Muziek. (Couperin: 'Concerts les Goûts Réunis.')

Zijn fotomodel wordt een gipsmodel, 2 jachthonden

(Meissner),

helgroene grassprietjes om zijn voeten, in de rococowind
zijn lubben van statische kant - /

Een elleboog stoot hem van de schoorsteenmantel.

Hij valt uiteen in brokjes dure historie. Oh Mr X, aah Mr X.

De CHEF: Kun je niet met 3 woorden spreken?

(3-letter woorden.)

En verder, verder...//Zijn tertiaire persoonlijkheid afdalend
door laag na humanistische laag - ontijdend, ontikkend -
slavenhandelaar, slaaf (Orkaan./Haal de luiken van dek,
opdat God kan zien dat wij levende have aan boord hebben
en geen specerijen), overwinnaar en vetgemeste (Kom in mijn
kooi. Eet me of paar paar me en eet mijn tiende baby
het volgend jaar), doder/gedode en beide even (weinig)
schuldig: Persoon en Onpersoon.

(If the murderer is hung for the wrong killing/who's wrong?)

De telefoon. Wie? *Wie* zegt u?//

En verder./IJs. Honger.

Het wachten is op voedsel en nieuw bloed./Op Groenland
is niets groen. IJs. Inteelt, bij gebrek aan massa./De nietgedeformeerde
heerser: over kinderloze kobolden, rachitisch, kromgegroeid;
over X-benen en waterhoofden, doodsmaskers en skeletten,
de oogkassen leeg of bijna leeg, halverwege de nieuwe wereld
en het avondland.//

Ws. als laatste der Vikingen, stierf hij
(1540) eenzaam tussen de Eskimo's, die men uit schoonheids oogpunt
niet wilde huwen: liggend op zijn gelaat, op het hoofd
een capuchon, goedgenaaid, in kleren van robbevellen en duffel
en met naast zich een kromme dolk, die verbogen was en door
veelvuldig gebruik zeer beschadigd en afgeslepen.//

5 uur. Scheppingsdag voorbij.

Dag. Kus op je snorkel... (Waar wij met standbeelden leven/
als met levende familieleden.) En het was of/

(Telefoon) Wie? Wie zegt u?

[62 jaar/over 3 jaar AOW: f.417.50 per mnd., voor 2 pers.]

62 jaar/over 3 jaar AOW: f.417.50 per mnd., voor 2 pers.

Toen ik hieraan dacht, vroeg ik wat wijsheid was./En ze zeiden:

Wijsheid is: je huis verkopen en een lapje grond kopen in Spanje en daarop: *een nieuw huis* laten bouwen.

En dat heb ik gedaan. En nu-/Wakker.

In het halfdonker, levensecht naast elkaar uitgelegd maar hoofdloos: wij: nylons onder jurk, slippers, beha × colbertjasje, overhemd, stropdas, pantalon.

Kijken. Milimeter voor milimeter

bewegen. Kijken. (Dubbelgangers.) Staren, bewegen, kijken:

het zelfbewustzijn van kleren: dezelfde geur, restanten van klank van anderen, met onverteerde gedachten doordrenkt.

Bewegen: wij: projekties van onze kleding. Liggen:

non-agressief. Ademhalen: 4 maal. Laatste gedachte: opstaan, vederlicht/het huis verlaten/lichamen liggen laten.

(‘Echtpaar zoekt echtpaar/

om de Nieuwjaarsnacht gezamenlijk door te brengen.’)

65 jaar. Vrijheid. Alle dagen zon. Wandelen (zonder tak).

Vissen (zonder water). Oude boeken herlezen (als nieuw).

Ik herinner mij minder en minder:: 1 + 1 is veel.)

Alle negen weken feest.

ZELLAFORTE *plus*, met biogene stimulators: 1 × per maand.

Mijn stoelgang is prima, mijn bloeddruk prima, het leven prima - /

En zo, samen, in 1 periode de hele nachtelijke stad doorwandeld: van 14-jarige senex tot 90-jarige puber, jij bijna niet veranderd.

Thuisgekomen, pruik afgezet,

koffiewater op./Peniskokertje losgegespt./Naar bed.

[- ideeën van morgen/zijn feiten van heden]

ideeën van morgen/
 zijn feiten van heden, datum
 wordt fatum/en omgekeerd. Zelfbedieningsfilosofie.)
 Iemand, Onpersoon bijvoorbeeld, vergist zich in de tijd.
 Tabaksvogels fladderen. En zie, het is of ik weer in de toekomst
 wandel, aan de hand van een navader, net als vroeger.
 Zijn erfelijkheid daalt op mij neer als een duif.
 Tussen projekties, groot als olifanten, 190-jarige
 pubers - de lucht vol vreemde intelligenties -
 drentelen wij naar het heden. - - Ik sta verbaasd (: Mr X!)
 Bestaat hij dan, vraag ik, zoals ik?/Glimlachend: Zoals jij? -
 Het gat in de geschiedenis gesloten/geopend/gesloten:
 een vriendelijk knipperende bril die -
 8 maanden. Duimschilderen
 met eetbare vingerverf - oranje/groen/rood -
 een streep, een kras, een vlek - *'Net echt!'* - lief creatief -
'Een echte Mondriaan!' - een stip, streep, krul - prrr, prrr -
 lief creatief - roze en opgesierd - de stip de streep Mondriaan
 etend - mm - *'Volmaakte kunstconsumptie'* -
 Later: de mond-
 en voetschilderkunst van invaliden. (Hij koopt de kaarten
 met tegenzin.)
 Dan: nóg later & beter, want niet hijzelf maar gezien
 op TV: een neurozeloze reageerbuisbaby - gegroeid op baarmoederspons
 - lief kikkervisje met kieuwen, de navelstreng
 in het niets, ofwel, tevreden autobaby, gretig koolmonoxide
 happend en kirrend als een transistorradio -
*('Ik wou dat ik een tweeling was/
 dan zou ik met elkaar gaan spelen.')*
 O bloemkoolbaby, neusgatbaby, anusbaby, voorhoofdbaby -

[En daar troont hij dan: Tijdreiziger, Grote Kahn der Tartaren] ^{aant.}

En daar troont hij dan: Tijdreiziger, Grote Kahn der Tartaren,
 temidden van zijn vele pauwen van goud,
 die met hun vleugels slaan wanneer men in zijn handen klapt,
 zijn baronnen, zijn narren en minstrelen, zijn wijsgeren, lettend op uur en voorteken.
 (Voorts heeft de vorst 4 schrijvers, die alles optekenen wat hij zegt.
 Het aantal toneelspelers van de vorst bedraagt 13 tumans.
 Het aantal doktoren dat voor zijn gezondheid zorgdraagt:
 400 afgodendienaars, 8 christenen en 1 Saraceen.)
 En wanneer het gunstige uur en voorteken gekomen zijn,
 roept één van hen met luider stem: ‘Werpt u neder voor de vorst!’
 en onmiddellijk raken de baronnen de grond 3 maal met hun voorhoofd aan.
 Vervolgens roept hij uit: ‘Staat allen op!’
 En bij een nieuw gunstig teken: ‘Stopt uw vingers in uw oren!’
 En wanneer het uur en voorteken voor de toneelspelers gekomen zijn,
 zeggen de wijsgeren: ‘Vermaakt de vorst!’ en terstond vangen zij aan
 te zingen en te spelen, tot men er doof van wordt.
 Daarop weerklinkt een stem: ‘Weest allen stil!’
 Vervolgens laten goochelaars gouden bekers,
 geheel gevuld met goede wijn, de lucht door vliegen
 naar de lippen van wie er om vraagt...

Niemand echter hoeft er zich over te verwonderen
 dat de vorst zulke grote uitgaven kan doen,
 daar hij in zijn hele rijk geen ander geld uitgeeft
 dan bepaalde stukken papier die daar als geld in omloop zijn
 terwijl een oneindig aantal schatten in zijn handen komt.//
 En weer terug, maaghongerig, melancholiek./

Thuisgekomen, Mrs X, kouwelijk,

in haar bontmanteltje onder de douche. Mr X schuld bewust.
Te weinig lichaamswarmte achtergelaten./Treurig, treurig...
Maar hij was het dan ook niet die, nederig, schreef:

‘De Allerhoogste behaagt het niet
wanneer men de hoogste berg ter wereld beklimt’
en van wie, 600 jaar later, gezegd werd: Door al het wonderlijke
dat hij zag, geloofde hij in het wonderlijke dat hij niet zag
maar hoorde vertellen.

[En nog steeds waait de wind uit alle 4 windstreken tegelijk/]

En nog steeds waait de wind uit alle 4 windstreken
 tegelijk/verleden wordt heden wordt wit/de traditie
 der toekomst lokt; de archiefhond blaft (op de band); Mr X
 verschijnt/verdwijnt op bevel,
 wordt ik/

en omgekeerd./

Zegt: De oude goden in Griekenland leefden exakt op 2.917 m
 hoogte; zij verkeerden konstant in ademnood.

Maar MENSEN MENSEN MENSEN,
 zij dragen hun snorkels in het iets hogere boven
 hun hoofd/ademen het hogere in als uitlaatgassen
 van hogere d.i. langere wezens.

's Avonds, met een hoofd vol hoogtepsychologie,
 bedrijven zij met hun handen dieptepsychologie; in de diepte
 sluimert wat overdag (opvallend) verborgen bleef: Juist - Stop!/En
 stijgt naar de oppervlakte, door laag na sekundaire laag
 - worm tussen wormen - zijn weg etend:: kennis via
 konsumptie:: in voedsel opgetaste herinneringen:: zijn
 aan informatie leeggezogen uitwerpselen achter zich latend

(: wijs voedsel). En verder, verder,

nu bovengronds - zijn n-de geboorte. Nog onder lunago, lichaam
 bedekt met fijn harig dons. (Kennelijk te vroeg geboren dit keer.)
 Hij stelt *voorwaarden* (dit keer) - Ah Mr X, kom Mr X - weigert
 op te groeien, resp. verder geboren te worden - Oh Mr X -:
Nee, eerst de oorlog beëindigd - Ah Mr X - de prijs van de moedermelk
 omlaag, de min. pres. afgezet en vervangen door - Ha Mr X - *Pronto! pronto!*
 Het huis staat klaar/De boom groeit/De archiefhond blaft.

Aah Mr X, ooh Mr X.

Het huis groeit - de boom blaft - de archiefhond...

Mr X schrikt!/Groeit!

En zie, dingen en handelingen buiten hem

verplaatsen zich binnen hem - ('Mijn interieur uw exterieur')

- in hem onstaat een huis, urineert een hond, wordt een gedachte afgeschoten.

('Uw exterieur mijn interieur') -

uit het huis treedt een mens,

de hond blaft naar hem/de gedachte treft hem: *Aktie! Aktie!*

Hij veert op, pakt zijn tas: handelsreiziger, monteur, tweede kamerlid.

(Doorstrepen wat niet verlangd wordt.)

Het regent, de zon schijnt, het sneeuwt, de lucht

is bewolkt. (Idem.)

1 dag werkte hij. 6 dagen rustte hij.

Hij zag dat het goed was.

[- sterft 5 × een klinische dood/en herleeft/]

sterft 5 × een klinische dood/
 en herleeft/een historische of literaire dood/en leeft: want:
 zoals hij eens lang, lang geleden, zelf zondagsdichter,
 schreef/las (?): woørdən mêt auwdurdømvøršchýnsèlen
 (- zeer juist -) en niet meer wilde, maar schreef/las:
 ‘Ieder woord, ieder metaal/zijn eigen moraal’
 (- modern, maar inkorrekt -) en ‘denken en droom als de twee
 eendere armen van een been’ - niet onjuist, maar//
 Mrs X treedt binnen uit de radio, zingend. (Thee met appeltaart.
 Gevolgd door Nieuwsdienst, 5 minuten. (‘Zondags
 gebeurt er blijkbaar niets op de wereld’)//

en herboren werd,

2 perioden later, in: ‘Gedicht op een nagel geschreven’, al
 kleiner wordend dus i.p.v. groter, een foetus terug in de buik
 op de duur, een spermatozo, en las/schreef, zelf g.v.d. scheel
 van de jaloezie: ‘Je ene oog heeft een afwijking van f.2.50
 en nu, nabladerend, herlas, een denkleeftijd later: ‘Je ene oog
 heeft een afwijking van f.7.50’, de prijzen sindsdien met
 300% gestegen, en tenslotte toch uit het oog verdween/stierf. (P o ë z i e .)
 Het was in die tijd dat hij - onherkenbaar weliswaar - op zijn
 ‘fiets van zenuwen en regelbare protezes’ rijdend naar het Administratiekantoor
 de ‘diepvriesgoden’ aanriep om hem te verlossen van
 de woorden-van-anderen, maar 7 minuten later in stilte
 het wonder der lucifer ontdekte, zij het in woorden

(Men strijkt/hij brandt).

En nu, opnieuw een denkleeftijd later, het nogmaals proberend,
 op zijn manchet schrijft/plagieert:// - Kom poëzie, kom - /
 - Nee Frits, niet *jij*; ik bel je morgen wel - //
 : ‘Ik dicht een woord als een gebruiksvoorwerp,
 en gebruik het’ (het woord glas bijv., alleen het werkt niet),
 om zich daarna lippensmakkend een borrel in te schenken

in een *echt* glas en dit leeg te drinken. - Hetgeen beter is dan de proteïnerijke woorden van dichters en politici die niemand voeden, behalve henzelf, en wat de laatsten betreft, zelfs dát niet eens. (*Zeer juist.*)

[En verder./De ondergrondse geest, georganiseerd/getest/]

En verder./De ondergrondse
geest, georganiseerd/getest/gerepareerd/geanalyseerd
in laboratoria, klinieken, instituten, gevangenissen.

(Zalen, gangen.)

Hij, misdadiger, vlucht erdoor, vloekend - hand als keten
om nek, brandmerk op voorhoofd [(?) (\$) - vuile cunnilinguïst, lycantropist!
(De straf gaat voor het kwaad uit): recidivist = oogkassen
hol, de hongerbuik bol van begeerte (- - / - - - C.Q./
Seek you!/Wie? *Nee. Au!* Beken! *Nee, au!*/C.Q.

/Seek you!)

Dan, eindelijk licht, de hoogtezoon in zicht...

En/verder, verder: *zichtbaar* nu,

hij fotografeert alle politieagenten, alle fotografen (het werkt
verwarrend), alle politici./Ontvoert de minister-president
en dwingt hem spitskool te eten, betaalgebaren te maken.
Koopt alle reclamezendtijd op en laat het scherm blanco:
Het publiek is radeloos, weet niet wat te kopen, maakt amok -

En verder, verder, rusteloos, recidivist -

(C.Q./Seek you!/Waar? *Nee. Au!*/Beken! *Nee. Au!*).

Zijn bloeddruk stijgt, wordt abnormaal hoog. Korruptie
treedt op in ideeën- en sigarettenverbruik. Geheime agenten
spionneren in zijn mondholte, vermomd als tandarts - *Au!* -,
als neus-, keel- en oorarts - *Zeg eens Aah!* -, als minnares:
haar tongpunt uitgerust met oogpapillen - - -

Tenslotte na snel operatief ingrijpen (lobotomie)

gedroeg hij zich normaal:

een vormvast mens, lengtemaat 51,

baard-, snorloos en voor iedereen herkenbaar.

[Olympiade in vondelpark./Mr X, universeel atleet]

OLYMPIADE IN VONDELPARK./Mr X, universeel atleet
 ('*Olympisch goud stinkt niet*')
 rijdt mee in een concours-hippique-voor-hobbelpaarden
 (met hindernissen)/
 ligt voorop bij wielervedstrijd-op-hometrainers-voor-ploegen
 / - *Bravo! bravo!* -
 wordt kampioen kommandobrullen-tegen-tuinkabouters/
 verbreekt het wereldrecord droogzwemmen (crawl) en eindigt nooit verwacht,
 als goede tweede op de 100 m dribbelen-pas-op-de-plaats.

Bravo!

Feestelijk ingehaald door het plaatselijk fanfarecorps, zit hij
 tussen de plastic bloemen: De Nieuwe Yahoo, homo ludens

himself: *Bravo! bravo!*

Het regent geschenken op zijn tafel: een beeldloos televisietoestel,
 het boek WIT, een reukloos parfum voor zijn vrouw
 uit India en tot slot, een anti-bank uit de V.S.: een munt er op gelegd,
 wordt door een gifgroen handje opgenomen en teruggeworpen
 in gezicht van gever.

's Avonds, volmaakt tevreden met zijn leven,
 omdat hij dingen kan die niemand kan/

maakt hij een einde aan zijn zinvol leven
 door te gaan slapen. In zijn slaap die droomloos is
 droomt hij - //

Men kan het zo gek niet bedenken of het *bestaat*.

Hij **BESTAAT!** Mr Ickx - zoon van voorvader grapjas, voorheen X.

Vandaag, bijna 200 jaar later, gelezen:

ICKX TOONDE ABSOLUTE KLASSE.

Nürburgring, zondag 4 aug. 1969. En weer was het Jackie Ickx,
 de frêle 24-jarige Belg. In vele races dit seizoen
 zorgde hij voor gigantisch vuurwerk.

Dan weer klopte hij iemand op de streep (Le Mans),

dan weer werd hij zelf op de streep gepakt (Clermont-Ferrand).

Hij kroonde zich ermee tot de lieveling van het publiek.

En nu op de Nürburgring doorbrak de jongste aller Grand Prix-coureurs

de Matra-hegemonie. In deze grote prijs van Duitsland

reikte hij naar de hoogste toppen van zijn kunnen

en stuurde zijn Brabham-Ford in een onwaarschijnlijk snelle recordtijd

van 1 uur, 49 minuten, 45.1 sek. als eerste over de door de zon

geblakerde streep. Stop!//

Tenslotte, na als internationaal vermaard meester-oplichter

carrière gemaakt te hebben? landbouwkundig ingenieur, artsenbezoeker, psycholoog/

wapensmokkelaar, chef-arts (2 jaar), chirurg (\pm 1/2 jaar)/

inbreker, amerikaans kolonel, kollekerend missionaris uit Kongo,

vindt hij in 1961 de volmaakte machine uit:

een plastic-machine met een mens er in.

(Na een druk op de knop duwt een jongen de voorgefabriceerde

borden, koppen, lepels door een gleuf naarbuiten,

nog nat van 't chemische proces.)

10 belgische fabrikanten bestellen het apparaat:

de volmaakte machine van de volmaakte dichter/oplichter.

[Warm licht. (Zon, satelliet, sta stil!)]

Warm licht. (*Zon, satelliet, sta stil!*)Mijn 1000-jaar oude textielhuid (als nieuw), gretig de stralen opslurpend. Mijn 20-ste paar ogen (als nieuw), met onsterfelijke blik uitstarend over het strand waar, naakt, mijn 30-ste generatie baadt: ontelbaar & onsterfelijk:: Ik, mijn eigen hiernamaals, mijn eigen continuum: Methusalem. Mijn pil. (Vergeten.)
De prachtige onthechte bewustzijnen der abstrakten, luchtig zwevend om mijn hoofd, hun ijle sinustonen lokkend als de klank van, klank van vertedood, ondoed. *Aai... aai...*

Hogerop,

de nog ijlere defensiebewustzijnen, speurend naar vijandige symptomen of sirkelend rond de zwarte, torenhoog opgerichte frustrator./Het gouden strand: de kinderen windvlagen rijdend als op antieke vliegers, hun ouders vertekommunicerend:: elkaar beelden, ideeën, ellipsen toewerpend, lokkend, gedachtstrelend, ofwel groepsprojecties oproepend, 1-dags-goden als 1-dagvlinders: hun vormen even zichtbaar in het licht: luid toegejuicht of uitgejouwd - een goeroe, een atleet/een astronaut/de grootste nul, de kleinste nul/de Grootste X, de kleinste x - en weer verpulverend, een cirruswolkje drijvend naar de horizon; en weg/Glimlachend participeer ik in hun spel, in gedachten neuriënd:

‘O kom, mijn kleine bloedeigen androïde’ en neuriënd:

‘Jij met je Van Allen's kuisheidsgordel,

ik offreer je een lumino-dynamische roos.’

Drie reageren glimlachend: gehoord. Mijn stimulus nog ongestoord. (*Mijn pil!*)
Achter ons, de boulevard met huizen van zelf transcenderende materie,

licht als bijna lucht, de eksperimentele bloemen, hun sekonden lange
mutaties als kleurige explosies van Pi Alpha-vuur,
in de wolken, hoog,
de dirigeerbare fabrieken:
fantasieën met 95% werkelijkheidsgehalte.

Naast mij materialiseert zich mijn vrouw, mijn eeuwenoude,
eeuwig zich vernieuwende Eva. - Je pil./ - Dank je liefste.
O broeder mineraal.

/Zie, een kilometerslange gedachte
ontrolt zich naar de horizon, in dank voor ons uitgelegd
door ons gezamenlijk nageslacht:: ontrolt zich, ontrolt zich...
Een eindje wandelen liefste?

//En keert terug. Alleen.
Zijn toekomstfantasieën een hiernamaals voor anderen.
Treurig, treurig...

[Het waarschijnlijkheidsoptreden van Mr X 1 nader nu -] ^{aant.}

Het waarschijnlijkheidsoptreden van Mr X 1 nader nu - volgens de Wet der Grote Getallen, welke een ervaringswet is - een getal tussen 0 en 1./En zie, hij is er, onzeker nog, in een onzeker bestaan. (Het regent/de zon schijnt/het vriest.//

(Doorstrepen wat niet verlangd wordt.) Zekerheidshalve controleert hij nog even of hij bestaat: Waar + onwaar = onwaar/ onwaar + waar = waar/onwaar + onwaar = onwaar//WAAR!

Hij heft een arm, pulkt in zijn neus, bekrabt zijn borst./Zegt: 'Vandaag ben ik definitief tot de ontdekking gekomen dat ik besta. Het was geen grote verrassing; het is mij vaker overkomen.'

Kijkt naar zijn duim, grijnst, wiegelt zijn hoofd.

Kontroleert via een ander circuit: Waar + onwaar = onwaar/ onwaar + waar = onwaar/onwaar + onwaar = waar. WAAR!/Denkt: geen gedachte heeft een maagzweer, een bochel, een houten poot; voor mij geen anaemie, geen poliomyelitis, diabetes mellitis, gastritis; geen tumor cerebri, encephalitis, rhinitis, hepatitis, mastoiditis; geen flaporen, malrotatie ofwel aangeboren afwijkingen van anus of testis, nergens symptomen van dystrophie dyspepsie, immaturitas - gezond./Zegt:

'Neenee, van raadsels alleen kan een mens niet leven.'

Bekrabt zijn buik, rimpelt zijn voorhoofd, wijst naar zijn mond./Zegt:

'Want ook het woord banaan is een idee om te eten.'

En hij besluit: *'Dames en Heren Studenten.'*

Volgens traditie is het laatste woord voor U./
De afgelopen maanden is U een grote informatiestroom toegevoerd.
De informatie-theorie leert dat door een juiste codering
de informatie-overdracht kan worden vergroot./
Bij het bepalen van deze codering is Uw medewerking
onmisbaar. Met elkaar kunnen we trachten
de onzekerheden zo gering mogelijk te doen zijn.

Ik heb gezegd.'

X-Ologisch

Kittekat

Kom Kittekat. 4500 jaar geciviliseerd en nòg
 natuurlijk. Kom Kittekat./Drink melk, eet brood dat door mij,
 Mr. Ickx, gebroken is tot je *hoogstpersoonlijke* bevrediging,
 zoals ook de wereld en alles wat er op huist geschapen is
 voor je hoogstpersoonlijke amusement. Kom Kittekat. Psst. Kittekat.
 Breng mij niet in verzoeking met een muis.
 Ik bèn een muis. Leid mij niet in verzoeking
 met een kat. Kom Kittekat./Geef mij geen spek, geen kaas,
 geen fijngeschaafde houtwol voor mijn nest. Kom kat, kom Kittekat.
 Offreer mij geen konjak, geen maatkostuum, geen pruik/
 geen witte telefoon of olifant, geen spaanse vlieg/
 geen Super-X of Über-Iks als huisknecht, die -;

Kom Kittekat, tsa Kittekat.

De val staat klaar: een muis. Kom kat, kom Kittekat...
 De nacht valt in/de tuin. Hoor, een kleine vrouwestem
 roept me./
 Ik kom.

*(Wanneer een muis op een kat zou toelopen zou de kat wegrennen:
 hij zou de muis niet meer als muis herkennen.)*

Jubileum

1961. *Relatiegeschenk voorbereiden.* '50 jaar ACZC'
 (Société Lorraine-Escaut/Société des Hauts-Fourneaux
 et Forges de Saule et de Gorcy (voorheen Raty & Cie)/
 Société Anonyme des Laminoirs, Hauts Fourneaux,
 Forges, Fonderies et Usines de la Providence/
 N.V. Maatschappij tot Exploitatie van Limburgse Steenkolenmijnen,
 genaamd Oranje-Nassau Mijnen.)

Op de terugweg, duur eten: het weekloon van een arbeider.

S. roept: '*Ober, er zit een schaamhaar in m'n soep!*'

(DIKTE TEKEN VAN WELVAART IN ARME LANDEN.)

Klonen,

en de zonen van klonen; de materiaalwaarde van een mens

niet meer dan ± 3 \$. Klonen -

H.B., de typograaf, zegt: 'Vroeger...'/

- en de kleinzonen van klonen.

8 u 30 huiswaarts. *Party* bij H.B. (Alle 5 minuten feest.)

('Annelies, als Oskar vanavond komt, pas dan goed op je Noilly Prat!')

Annelies: 'Viezerik!'

'Ik trok haar jurk uit, het prijskaartje zat er nog aan;

op haar panty zat nog het etiket./Ik koop altijd alles nieuw,

zegt ze, wanneer ik voor het eerst - /Maar als het te vaak

achter elkaar gebeurt, doe ik er wel eens een oud prijskaartje aan...'

J.M., de fotograaf, zegt:

'De werkelijkheid is mooi: net een foto

(van de werkelijkheid).

Klonen en de achterkleinzonen van klonen.

Afkomst & Toekomst

Gisteren mijn *afkomst* gezien op de TV. Het was verbazingwekkend/niet mijn afkomst, maar wat (ik wist)

dat er op volgde

Vandaag de materie herkauwd. (Plankton.) Een volmaakt doorzichtig visje/niet langer deelbaar, maar eetbaar.

Daarna de rest: mens.

Lezen, dezelfde dag:

*Siet sone dit hebbe ick zeer langhe gheweten,
dat die groote vissen de cleijne eten.*

(Jeroen Bosch, Verdruckinghe der Armen)

Denken: 1450-1516.

14 u 50 - 15 u 16: Eten. Vis.

Denken: Verbazingwekkend/niet de vis, ik, maar wat er op volgt:

W. zegt, tijdens het dessert en hij kan het weten:

In Roemenië bestaan een paar authentieke opnamen van UFO's. De regering verbiedt echter vertoning./

Op mijn vraag, waarom men in de loop der eeuwen geen contact met ons heeft gezocht, antwoordt hij:

Waarschijnlijk beschouwen ze ons als een soort plankton, oneetbaar.

Daarna wat gedeprimeerd/geanimeerd/gedeprimeerd.

Denken: Misschien hebben we tóch voor niets geleefd.

Utopia*

Vtopos ha Bocras peuls chama. polta chamaan
 𐌵𐌹𐌶𐌹𐌸𐌰 𐌹𐌻𐌰𐌹𐌸𐌰 𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰 𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰 𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰 𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰

Bargol he maglomi baccan foma gymnosophacon
 𐌲𐌰𐌷𐌹𐌸𐌰 𐌹𐌸𐌰 𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰 𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰 𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰 𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰

Agrama gymnosophon labarem bacha
 𐌲𐌰𐌷𐌹𐌸𐌰 𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰 𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰 𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰

bodimilomin
 𐌲𐌰𐌷𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰

Voluala barchin heman Is lauoluola
 𐌲𐌰𐌷𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰 𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰 𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰 𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰

dramme pagloni.
 𐌲𐌰𐌷𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰𐌹𐌸𐌰

* 'Hertog Utopus maakte mij van een niet-eiland tot eiland.
 Ik, als enig land, heb de mensen zonder filosofie
 een filosofische staat voorgesteld.
 Gaarne geef ik het mijne, laat mij echter gewillig
 door een betere beleren.' (Thomas Morus) ^{aanl.}

Nowhere was somewhere was:

de Ecclesiazuërs van Aristophanes, de Zonnestaar van Iambulus, de Hyperboreërs, de Cyropaedia, de zon van Lucianus/

was Abaris, Land van Meropes, Eiland van Panchaia.

(- 'de mensen zelf hebben er geen lichaam: zij zijn subtiel en onvleselijk/alleen waarneembaar als vorm, als idee/ doch hoe onstoffelijk ook, ze gaan rechtop en bewegen en zijn begaafd met bewustzijn en spraak.')

Somewhere was nowhere was somewhere, was:

Utopia, Antangil, Civitas Soli, Christianopolis/

was Bensalem, Icaria, Macaria, Nova Solyma, Oceana, de maan, Chaos, de zon, Syndromedia/

was Sevarambia, de Vrijstaat Noland, Salentum, Ophir, Megapatogonia, Lithconia, Icaria -

Somewhere was Nowhere was Erewhon (De zieke gestraft voor zijn ziek zijn, de beroofde omdat hij beroofd is/ het nageslacht voor zijn gebrekkige voorgeslacht./

'Thank you sir, I had a fair trial.')

Was Gondour, Mellonta, Altruria, Aristopia, Iconia, Nequa, Intermere, was Limoria, Newaera, Athonia, Kalomera, Upsidonia,

Meccania, Wij (1924) -

Somewhere was Nowhere was Somewhere.

Televisie

De televisie heeft vele hemelse zendstations en talloze
 engelse stemmen. In het Witte Huis
 zit een zeer zwart, zeer dood Man.
 Hij spreekt. Van ellende draai ik het geluid uit. *Stop!*

2e tafreel. Uniform na uniform na uniform.
 Een bom arriveert in de vorm van een taxi. (T-Ford)
 De 20-ste eeuw
 stapt uit. Mr X. Dit wat in W.O.I (zwartwit).
 3 min. later:
 Linda Christian, *The anatomic bomb.* *Stop!*

En nu, opnieuw: TV-tanks (in zwartwit). Tsjechoslowakije.
 Ik protesteer/vermeerder
 de massa met 1 (X + 1). Een camera filmt ons
 voor de volgende uitzending.
 20 u 12. Men ziet ons (in zwartwit).

Gedicht voor bandrecorder

Sta op; open het raam. Voetstappen in de sneeuw. (Doe flink wat poedersuiker in een vlakke schaal en druk de ballen van beide handen er in het juiste ritme stevig in.) Zeg: 'Zij is zo zacht, ze smelt waar je bij staat.'/'De zon?'/ 'Nee, zen.' (Gelach.)

Geluid van marcherende soldaten buiten. (Ritsel een stuk stevig perkament. Of, roffel met een rijtje wasknijpers aan een touwtje regelmatig op een houten tafelblad.) Sluit het raam.

De telefoon rinkelt. Neem de hoorn van de haak. Antwoord. (Dwz. praat zodanig in een bierglas dat slechts een gedeelte van het geluid in het glas komt.) Beëindig het gesprek voortijdig. Zeg: 'Voor een gek is alles normaal.'

Zzm, prr, prrr, oemmm, zoevv, zoevv, krrk... Stilte.

Het vriendelijk knappend haardvuur. (Frommel een stuk cellofaan of een bosje droog stro vlak voor de microfoon ineen. Indien de opname wordt gemaakt met halve snelheid klinkt het geluid echter.)

Zeg: 'Gezelligheid kent geen tijd' en: 'Een gespleten mens telt voor twee.' Plotseling/

het geluid van een remmende auto. (Kras op een klein plankje waardoorheen enkele spijkers steken over een vrij liggend glasplaatje.) Denk hoorbaar na. Zeg: 'Wie kan dat zijn?'

Open opnieuw het raam./Pistoolschot. (Geef een fikse klap met een houten lineaal op een vlak tafelblad. Voeg zo mogelijk nagalm toe. Pas op voor overmodulatie.) Zeg: 'Het was Ickx.'

Sterf sissend. (Houd een hete strijkbout of een verhit stuk ijzer met een punt in het water.) 'Niet Ickx maar ik.' (Gelach, echt.) Zeg: 'Schoft.'

Voetstappen. (Loop in een kringetje voor de microfoon.) Laat water lopen door een vergiet (*regen*), blaas zachtjes in de hals van een fles (*wind*), of krachtig tegen de microfoon (*onweer*). Herhaal: 'Schoft.' (Gelach.)

Deel kaakslag uit. (Geef niet te harde klap met lineaal op bodem van schoendoos. Vermijd nagalm. Zeg luid: 'Verdwijn!'
Frommel een stuk cellofaanpapier ineen, blaas in de hals van een fles. Schakel de bandrecorder uit. Verdwij.

Reb-reb

Attentie! Opname 3 tellen na nu... NU!!

Happy TV-family Van Wamelen (van Zonzin): 'Iedereen die ons ziet/weet meteen dat wij aardige mensen zijn.' Reb-reb.

'Zien wat iedereen gezien/denken wat nog niemand gedacht heeft.'

de maan
reb-reb

- waar wij met standbeelden leven/als met levende familieleden
Reb-reb

(handen schudden, langs elkaar heenkijken, hoofd afgewend reb-reb)

de sergeant
reb-reb

'Hij geeft veel geld voor haar uit/maar *werkelijk* contact tussen hen is er niet.'
reb-reb
niets

In den beginne was er *niets*./En het niets verzette zich tegen zichzelf. Zo ontstond er *iets*./

En het iets verzette zich tegen zichzelf - *Ah, kom Mr X, kom Mrs X* - zo ontstonden...

(Rib uit m'n lijf
rebreb, rebreb

(Rechter: 'Hebt u met deze vrouw volksgemeenschap gehad?' Mr X: 'Nee Edelachtbare.'/Rechter: 'Negen maanden voorwaardelijk.')
reb-reb
reb-reb

De voordeur slaat. Een olifant stijgt de trap op: naast/beneden/boven ons. Zijn voetstappen op het plafond = zijn vloer dreunend als onweer

Rebreb!

Reünie: ‘Voorts heet ik hartelijk welkom: de officieren met hun dames/de onderofficieren met hun echtgenotes en de manschappen met hun vrouwen.’

rebreb

rebreb

rebreb

rebreb

De vredesduif een vleermuis, neerfladderend op mijn schouder.

En weg/

rebreb

rebreb

rebreb

rebreb

rebreb

Naamdicht

Jezus (!)/Jezus Maria (da Silva) x Joseph: Luns ('Bene, bene') -
 Beria (slecht mens) x Berio, Luciano x Cathy Berberian: beng!/
 Bengt Emil (Ladybird) Johnson - ('No, no'), Luigi Nono ('Yes yes')/
 Byrd, Richard (ontdekkingsreiziger) x Charlie (Mac) Bird/Vogel,
 Ellen (actrice) x Jacq Firmin Vogelaar ('Die Vöglein vögeln im Walde/Warte nur,
 balde...' Fade out.) Konstantin Fedin (fade away)//
 Boemibol boemibol x Paola x Pawlow Reza Sjah (*Jawohl!*) - Dieudonné
 (Godbetert) Debré/Franco (franco thuis)/
 Nguyen Cao Ky (onder rembours)/Çiao Papadopoulos (geld toe)//
 Edouardo Sanguineti (Purgatorio dell'inferno) x Sacco & Vanzetti:
 Constant (Nieuw Babylon): Niki de St. Phalle x Lucille Ball (!)/
 Gert Bals (voetballer) x Jean Clotin (hoogspringer) x Rita Eenmanspersoon
 (turnen?!)/
 Mamo Wolde; Abele Bikila (op lange afstand kort) - Mr X (droogzwemmer) x
 Mrs Zitze Magermilch x Jan Lenica ('Adam 2')//
 Teun van Alphen (schoft), Lambert Tenbrugghencate (lamstraat),
 David Crol (aardige man), Wilma (leuk wijf) (*Wilma!!!*) x Lola
 ('*Lola, lips for lovers*') x Mr. Hartsuyker (papieren tijger), De Leeuw (slecht brood,
 niet te eten), Dr. de Backer (jofele kerel), Nap Drenth (sanitair, goed vakman) - Mr
 X (:?)(?!)-

De Gaulle* (mini-Napoleon) x De Gaulle* (uit zijn krachten gegroeide
x De Gaulle* (tuinkaboutert) - Stop!//
Aristoteles Socrates Onan Onassis x Plato Nobèl x Immanuel Krupp:
nobele namen. - Joop Klant x Koning/Willem de Koning/Jan, Dick,
Woody/Woody van Amen.
You, Yahoo's & Jehudi's: Amen.

- * Na het aftreden van De Gaulle kan deze naam vervangen worden door een andere toepasselijke naam. (1968)
- * Na het aftreden van De Gaulle kan deze naam vervangen worden door een andere toepasselijke naam. (1968)
- * Na het aftreden van De Gaulle kan deze naam vervangen worden door een andere toepasselijke naam. (1968)

Curriculum mix

tatatata

tatatata

(Waar is ie dan?)

HIER!

Jij bent de eerste in wie ik iets van mijzelf herken (:Mr Ickx)

Tuttuttuttut

Denk je soms dat het hier een hotel is?

Ja/nee/geen mening

Wij komen bijna niet meer aan onszelf toe

tuttuttuttut

Als ik gepensioneerd ben/ga ik me helemaal aan m'n hobby wijden

met lijn 14

het is of we niet weg zijn geweest

Tuttuttuttut

Nee, het ijs is nog niet sterk genoeg/je vader heeft je verboden te verdrinken

God ziet je

Wat is een negenoog, mama

Tuttuttuttut

En nu

Lekker is maar een vinger lang

Nee, nog even wachten

ja-a-a

Aa h h

Ik heb ook nog een hoofd/niet alleen

Ja/nee/geen mening

Zal ik je rug met Sloan inwrijven?

Proost!

Ook zonder sterke drank kun je vrolijk zijn

*En we gane mei z'n allen naar het hemeltje/
jeneverdje, jeneverdje/
en we gane met z'n allen naar het hemeltje/
jeneverdje er bij.*

Tuttuttuttut

Weet je wat er later met jou gebeurt? *Niets*
Ja/nee/geen mening.

Ieder mens gelooft wel in *iets*

Hahahaha!

Haar pubic relations zijn oké

Noké!

Je kunt nu eenmaal niet alles krijgen wat je maar hebben wilt
Je kunt alles krijgen wat je maar hebben wilt, als

Ik kan het niet onder woorden brengen

tuttuttuttut
dat gaat zomaar niet

Er is een andere man in m'n leven gekomen (: Mr Ickx)

tuttuttuttut
Jij denkt altijd maar aan één ding
Ja/nee/geen mening
Proost
Ook zonder sterke drank kun je vrolijk zijn
tuttuttuttut

Keep you paws offa my falsies

Tuttuttuttut

*Mien waar is m'n feestneus, Mien waar is m'n neus,
waar is m'n feestneus gebléé-ven*

Ik ben ook een avantgardist hoor, op *mijn* manier

Ja/nee/geen mening

Er is een andere man in m'n leven gekomen (:Mr Ickx)

Ik ben niet gek
 of dacht je soms
 tutttuttut

In Nederland kan alles, net als in Amerika/alleen merk je er niks van

Ik kan je wel opeten
 Wat?
 Ik kan het niet onder woorden brengen
 Jaja

We komen eindelijk wat meer aan onszelf toe
 Toe maar

Zo raken we in een vicieuze cirkel

Je begint kaal te worden
 Tatata
Waar is ie dan?
 HIER!
 Goedgoed, ik ben de brief die je 30 jaar geleden vergeten hebt te posten

je haalt me de woorden uit de mond

Mien waar is m'n feestneus, Mien waar is m'n n
 Tuttuttut
 Tuttuttut
 Eenmaal in m'n leven wil ik de zon op zien gaan
 Ja/nee/geen mening

tuttuttut
 Ik kan het niet onder woorden brengen
 Het is of we niet weg

Lieveling, ik
 tatata
 tatata
Waar is ie dan?

tatatata
 tata
 tata
 tata
 ta

Testbeeld XX-ste eeuw

Testbeeld XX-ste eeuw

een kerktoren met een geigerteller
radioactiviteit als pinkstervuur.

Klokken luiden/lege schoenen treden.

Een kostuum
wentelt zich om en om
over het plein.
Blijft liggen.

[Hij spreekt een woord als een gebruiksvoorwerp]

Hij spreekt een woord
als een gebruiksvoorwerp
en gebruikt het. *Gummistok* bijvoorbeeld.

Een slachtoffer valt/maar aan de goede
d.i. foute kant./Wordt
weggedragen.
/Zijn portret komt in de krant.
/(Auteur)

[C.Q./Wie? Nee. Au!]

C.Q./Wie? *Nee. Au!*

Wie, nee, *au!* Waar, nee, *au!* Beken, nee, *au!*

(C.Q.)

Seek you (- - / - - -) Waar. *Nee au!* Beken, nee, *au!*

(C.Q./Seek you.) Wanneer nee *au!* (- - / - - -)

De vrieslucht helder. Geen mens

in zicht. (C.Q.) Geen astronaut - (- - / - - -)

Waar, nee, *au!*/CQ, CQ, CQ - /geen stem, geen kollektant
zelfs voor - /

Wie, nee. AU!... geen.../CQ, CQ.

Kom Mr X, spreek Mr X, CQ, CQ/Seek you

[17 u 13. O wonder! gisteren pas een krant,]

17 u 13. O wonder! gisteren pas een krant,
en vandaag al weer een.

2e wonder: vanmiddag toen ik naar de telefoon keek,
belust op kommunikatie, begon hij te rinkelen:
Mr. X?

[Kijk, zegt Mr X, mijn woorden gaan]

Kijk, zegt Mr X, mijn woorden
gaan op mensen lijken.

Yahoo

Hij-Man

1

Ik ken (vermoed) hem wel -
 wellicht draagt hij een *Audium hoorbril 1200*,
 uitgerust met 3 weerstandgekoppelde transistors
 en een zeer gevoelige luisterspoel,
 zo hoort hij mij op grote/normale afstand.
 Zijn stem (*Wow & Flutter* minder dan 0.1% bij
 5000 Hz/*Rumble & Hum* verwaarloosbaar
 klein)
 is helder en doordringend,
 ook als hij raast, tiert, zingt, vloekt, boert,
 of over door de regering gevorderde radio-
 zendtijd beschikt. En ook wellicht
 - of vrijwel zeker - met zijn fijngeslepen kontaktlenzen
 (*dioptrie -12/-14*)
 ziet hij mij (ziet mij, want kent geen abstrakties),
 hij Allesziener, Alleshoorder, Allesdenker,
 en ik, eigenwijsgerig, denk
 dat ik hem denk. Ik ken (vermoed) hem wel.

2

Hij, vele malen sterker dan ik - mijn gekompliceerdheid
een vouw in zijn eenvoud/zelfs mijn ademhaling
verwekt komplikaties - vele malen slimmer want
nog meer verwisselbaar hij
wisselt 10 × per dag van beroep, 5 ×
van roeping, 20 × van karakter,
3 × van huid -
zo, nooit dezelfde
blijft hij eeuwig zichzelf, ik ken hem wel.

Met zijn dagelijkse dosis sympathie
die mij doet opveren van sympathie,
zijn geest die niet bevroest
na toevoeging van anti-vries,
na toevoeging van anti-dood -

die leeft na 10% iks,
hij blijft/is/wordt die hij is:
(Juist!) Mr. X.

Guerrilla in Den Haag

Daar komt de Generaal met zijn 4 gorilla's, *Stop!*

Wie niet luisteren wil
moet maar lezen.

3 u 38. De min. pres. gevangen genomen. Gedwongen lektuur
(*Misdaad en politiek* bijv.).

Na zich te hebben laten overtuigen
wordt hij vrijgelaten, matig gevoed.

Ook de president van de Ned. Bank, gedwongen te lezen
(*Rapport van de IJzeren Berg* bijv.) reageert positief/
negatief/positief/en wordt ontslagen, sterk vermagerd.

En zie, daar komt de Generaal met zijn 4 gorilla's.

Wij sturen hem terug naar de historie,
waar hij behoort. (Want de generaal
heeft al een boek.)

De chemicus en de mathematicus, in dienst van de industrie,
en de homo economicus, in dienst van zichzelf,
verzetten zich tegen *iedere* ideologie,
zij geloven alleen in een utopie
waar $1 + 1 =$ (blijft) 2, zegt $X - 1$, *and no hard feelings*.

Ook Mr. Ickx en Mrs. Nipple - Scimmed Milk
worden heropgevoed. Mr. Ickx weet voortaan hoe het moet
ook zonder dat hij het doet,
want zoals bekend, het vlees van de mens is zwak,
zegt Mrs. Nipple - Scimmed Milk.

En de dichter, met zijn kapitaalkrachtige poëzie
(Gedwongen lektuur: *Misdaad en literatuur* bijv.)
gesjokkeerd en vol goede manie
 probeert tevergeefs
zijn woorden om te zetten in proteïne,
in proteïne-poëzie.
 Maar zie,
daar komt de Generaal met zijn 4 gorilla's. *Stop!*

Onpersoon in Lilliputland

Onpersoon, lichaamsgewicht 229 kg, 48 jaar,
liggend in zijn Lilliputparadijs,
wordt per seconde wijzer (wijs voedsel: het weet
wat goed is voor de mens.)

300 koks, 120 kelners/met honderden gemeste ganzen en
kalkoenen

- 30 stuks klein gevogelte aan de punt van mijn vork -
biefstukken, koteletten met been en al, ontelbare vaten wijn
houden mij met moeite in leven,

Lord Flipnap, High Treasurer, mitsgaders de hele koninklijke Familie
als bewonderend toekijkende gasten op mijn tafel, rond mijn schoenen
in de diepte, de gapende massa, duizendkoppig:

HOERRA! ONPERSOON IS GROOT!

- Een dode Vietnamees anno 1967

kostte de Ver. Staten \$50.000. -

De kosten van een dode Vietnamees stijgen

met de kosten van het levensonderhoud

van de Amerikaanse soldaat in Vietnam

(Gentlemen, ons motto is: 'First with the most'):

import van drinkwater, 1000 miljoen liter per maand,

aanvoer van proviand, 1.7 miljoen ton per maand,

500 miljoen liter benzine, 80.000-100.000 ton amunitie per maand;

het bakken van 1.5 miljoen kg brood per maand;

drie warme maaltijden per dag (niet onder 4.100 calorieën),

dagelijks ijs, amusement, Bob Hope, John Wayne, enz.

Menu van Vrijdag de 16-de februari in Cam Ranh Bay

('First with the most'):

Ontbijt: bananen, gekoeld sinaasappelsap, cornflakes en
melk, ham-en-eieren, brood, boter, marmelade, koffie.

Lunch: zalmpastei met gesmolten boter, spinazie, tomatensalade, boter, ijs, ijsthee of dergelijke.

Diner: rosbief, aardappelpuree, geglaseerde worteltjes, peren, compote of kaasslaatje, brood, boter, sjokoladepudding, ijsgekoelde dranken.

Daarom kostte een dode Vietnamees de Ver. Staten anno 1967 \$50.000. -

De kosten van een dode Vietnamees stijgen met de kosten van het levensonderhoud van de Amerikaanse soldaat in Vietnam.

- Onpersoon in zijn Lilliputparadijs, nu bijna voldaan,
richt zich waggelend op, de ogen glazig, maar
de blik gericht op u - op u - op u -
en zo,

nu 3-mens hoog, 3 schouderhoog loopt
recht vooruit,

alsof zijn doel hem kent,
en grijpbaar is: links, rechts, *links*, *rechts*.

[De heer X, nee, kent geen arbeidsverdeling:]

De heer X, nee, kent geen arbeidsverdeling:

is/

alles in allen (iedere handeling een ritueel
in een zinvol noch zinloos geheel).

Werkt 3 sek.

in een machinefabriek, flitst 13 sek.

in een automatiek, trilt 20 sek. in een
neurologische kliniek; veegt de straat,

bokst in de ring, masseert in een instituut,
komponeert een krant, verschoont een patiënt,
onderwijst een pupil, repareert een klok,

auto of bril;

schiet op een agent,
slacht een koe, analyseert een preparaat,
reist naar de maan, spekuleert

op de beurs, leeft van zijn AOW, speelt
(anti-) held in een televisiespot, wordt
gedood bij een bankoverval;

bezoekt

kort voor sluitingstijd een sauna of
fijnwasserij; komt thuis:
een wit heer in een wit huis.

(De man van 40⁺) *aanf.*

Op zijn hoofd heeft hij nog ongeveer
100.000 haren. Zijn bloedvaten zijn 20.000
meter lang en er stroomt
6 liter bloed door.

Hij beschikt over 750 spieren en 222
botten. In zijn lichaam zit genoeg fosfor
om 60.000 lucifers mee te maken, vet
voor 50 kaarsjes, ijzer voor 10 duimspijkers
en 20 volle lepels keukenzout.

Naast sporen goud en zilver
bevat hij voorts voldoende glycerine
om 15 kilo springstof van te maken.
Totaalwaarde anno 1969 van Mr X,
volgens de Amerikaanse biochemicus Donald Forman:
f. 12. 67. (Sinds zijn jeugd ruim 9 gulden
in waarde gestegen.)

Toch zal er,
aldus de Volkskrant, eerst een forse goudader
in zijn lichaam ontdekt moeten worden
voordat er wat minder lichtzinnig
met zijn leven zal worden omgesprongen.

P.S.

De konklusie van de Volkskrant is onjuist:
wanneer er een forse goudader in zijn lichaam
ontdekt zou worden, zou zijn leven
geen ogenblik veilig zijn.

Aantekeningen bij de bundel Persoon/onpersoon

bl. 16. Yahoo - mensachtig wezen, verdierlijkt en verwilderd mensentype; o.a. als huisdier in dienst bij de Houyhnhnms (paarden met humane eigenschappen). Jon. Swift: 'Gulliver's travels', Dl. IV. Het woord is hier en in andere gedichten in deze bundel in meer neutrale zin gebruikt en niet noodzakelijk of uitsluitend pejoratief; ekwivalent van X of gewoon van mens.

bl. 19. 'Jij socialistisch meisje' - Jac. van Hattum, uit 'Flarden', Verzamelde revolutionaire poëzie. Vlissingen, 1932.

bl. 40. 'Ra-Ba-Msth - Fraktionierung'. Door Otto Hahn op 17 december 1938 op zijn kalender genoteerd nadat hij voor het eerst een atoomkern had gespleten. Hij overwoog zelfmoord te plegen uit angst voor de gevolgen van zijn ontdekking.

bl. 42. 'Haal de luiken van dek.' De nederlandse slavenhandelaars schoten bij ernstige gevallen, als er veel slaven in de volgepakte ruimen stierven, ook wel met het musket om de aandacht van God voor deze ellende te trekken. Paul Zumthor: 'Het dagelijks leven in de Gouden Eeuw', dl. II. Utrecht, 1962. Vert. van 'La vie quotidienne en Hollande au temps de Rembrandt.'

'Kom in mijn kooi.' Als Columbus tijdens zijn tweede reis naar Amerika op Santa Maria de Guadalupe landt, zwemmen hem jonge slavinnen tegemoet die uit hun kooien ontsnapt zijn. Ze werden er gehouden om zuigelingen voort te brengen, die als een bijzondere lekkernij golden. Ook Montezuma at 's morgens voor zijn tweede ontbijt wel het vlees van kleine kinderen, terwijl de Spanjaarden tijdens hun tocht over land veelvuldig kooien met jonge mannen en vrouwen tegenkwamen, die daarin vetgemest werden voor het eerstvolgende feest. O.a. in Dr. Paul Hermann: 'De lokroep van het onbe-

kende.’ Zeist, 1957. Vert. van ‘Zeigt mir Adams Testament.’ ‘If the murderer is hung for the wrong killing, -’. Micky Spillane.

‘Op Groenland is niets groen.’ - Gegevens over Vikingen ontleend aan Dr. Paul Hermann: ‘Op zoek naar de horizon.’ Utrecht, 1954. Vert. van ‘Sieben vorbei und acht verweht.’

bl. 45. ‘Ik wou dat ik een tweeling was/ -’. Variant op: ‘Ik wou dat ik twee hondjes was’ van Godfried Bomans, mij alleen mondeling bekend.

bl. 46. Grote Kahn der Tartaren. Gegevens ontleend aan het reisverhaal van Odoric van Pordenone: ‘Descriptio orientalium partium.’ (1330) Vert. Dr. H.C.A. Muller in ‘Voorlopers en navolgers van Marco Polo.’ Leiden, 1944.

bl. 48. ‘Worm tussen wormen zijn weg etend.’ Hun enige informatie ontlenen wormen aan de aarde die zij al voortkruipend eten en weer uitwerpen.

bl. 52. Cunnilinguist, etc. - In soortgelijke wetenschappelijke termen scholden misdadigers elkaar en hun medegevangenen uit nadat ze enige tijd geassisteerd hadden bij een wetenschappelijk psychologisch onderzoek in een Amerikaanse gevangenis. Het amuseerde hun vooral als de uitgescholdenen niet wisten wat de woorden betekenden en soms braken complete gevechten uit over de betekenis van sommige woorden, die de verliezers in het hospitaal deden belanden. Zie: ‘My six convicts’ van Donald Powell Wilson. Pocket Books Inc., New York, 1953.

bl. 53. Olympiade in Vondelpark. Niet uitgevoerd Amsterdams ludiek projekt van enkele jaren geleden. Passage over Jackie Ickx uit Het Parool van genoemde datum. Laatste deel van gedicht over internationaal meester-oplichter naar gegevens uit het autobiografische boek van Willy René Verdurmen: ‘De duizend levens van Willy en Cobi.’ Amsterdam, 1968.

bl. 57. 'Het waarschijnlijkheidsoptreden van Mr X 1...' Slotpassage van dit gedicht, iets gewijzigd, overgenomen uit het slotwoord van de inaugurele rede van Dr. J. Terpstra: 'Waarnemen, toetsen, informatie, sturen.' Z. pl., 1965.

bl. 64. Utopia. Latijnse tekst van door Thomas Moore ontworpen utopisch alfabet:

Utopus me dux ex non insula fecit insulam.
 Una ego terrarum omnium absqi philosophia.
 Givitatem philosophicam expressi mortalibus.
 Libenter impartio mea, non gravatim accipio meliora.

Nowhere was somewhere. Titel van boek over utopie door Arthur E. Morgan. Chapel Hill, 1946.

De in dit gedicht genoemde namen van utopische plaatsen en projecten zijn, in chronologische volgorde vanaf de klassieke oudheid, ontleend aan een aantal boeken over dit onderwerp. De opsomming is bij lange na niet volledig.

bl. 67. Gedicht voor bandrecorder. Geluidseffekten uit 'Prisma bandrecorderboek' door W. van Bussel. Utrecht, 1967.

bl. 69. Reb-reb. Het geluid dat ganzen maken om agressie af te wenden, terwijl ze het hoofd afwenden en langs elkaar heen kijken. Konrad Lorenz: 'Das sogenannte Böse. Zur Naturgeschichte der Agression.' Ned. vert.: 'Over agressie bij dier en mens.' Amsterdam, 3e druk 1968.

'Zien wat iedereen gezien/denken wat nog niemand gedacht heeft.' Julian Huxley over Darwin.

bl. 87. Onpersoon in Lilliputland. Begindeel van gedicht refereert aan 'Gulliver's travels', dl. I; de gegevens van het middendeel zijn ontleend aan een artikel in het Zweedse weekblad 'Vi', nr. 15, 1968.

bl. 90. De man van 40⁺. Gegevens eerste deel van gedicht ontleend aan Spiegel, 1 nov. 1969: 'De man van 40 en zijn gezondheid.'

Konkrete poëzie

‘Att vara en funktion av allt som inte fungerar.’
(Een funktie zijn van al wat niet fungeert)
Erik Lindegren

‘You will not grasp the meaning, you will be in it.’
Allen Curnow

Mutatiepoëzie

Syntetisch gedicht

The modern man I sing/Walt Whitman

Ik zing de Syntetische Mens;
 de mens van polystervezels,
 de mens van nylon en duurzaam glas. Zo kan zijn geest rustig sterven
 en zijn angst is niet de angst die onwillekeurig
 woorden wakker maakt.

Ik zing de Syntetische Mens;
 de mens van plastic en negatief licht.
 Zijn ogen, twee jonggehuwden van orlon, rennen achter elkaar heen
 als hennen: ze bezitten
 een lichte statische elektriciteit, dat is hun charme
 en geen levende libel ontkomt eraan.

Ik zing de Syntetische Mens;
 de mens met een mond als een mikrofoon, een voorhoofd als
 een barometer, een hart als een motor van water.

Die mens,
 hij is niet praatziek, welsprekend
 wèl: woorden met een onmiddellijk effect.
 Hij verklaart zijn liefde in een weldadig aandoend patent
 en zegeviert over al zijn vijanden.

Ik zing de Syntetische Mens.

Ik zing de Syntetische Mens, ik zing
 de mens als een syntese.
 Als een syntese tussen mond en mikrofoon,
 als een syntese tussen woord en patent,
 als een syntese tussen nylon en taal
 en de vleermuizen van taal.
 Ik zing de Syntetische Mens.

De Mens: van zijn armen heeft men denkbeelden gemaakt,
 van zijn lichaamcellen woningen.
 Staat hij op hij stoot, een laagvliegende gedachte,
 tegen een laaghangende hemel,
 rust hij, hij rust als een onrustige woning,
 een dak waaronder geen van zijn vroeger bevriende dromen thuishoort, -
 ik zing de Syntetische Mens.

Ik zing de Syntetische Mens, ik zing
 de mens als een syntese.
 Als een syntese tussen de droom en zijn woning,
 als een syntese tussen hand en idee,
 en de vingers van de idee;
 tussen mijn mens en uw mens,
 tussen de mens en zijn contra-mens.

Ik zing de Syntetisch Mens, ha, ik zing
 de mens als een syntese:
 als de syntese tussen een krant en een gedicht,
 als de syntese tussen bokser en dichter,
 als de syntese tussen de ene dichter en de andre dichter
 en hun ideaal dat een bokser is; -
 ik zing de Syntetische Mens. Ik zing de Syntetische Mens, ik zing - ha -
 de mens als een syntese. Als een syntese tussen
 een man als een nationaliteit en een zoon waarin alle nationaliteiten
 vertegenwoordigd zijn,
 tussen de erotiek van Postrekening nr 1, 's Rijksschatkist
 's-Gravenhage en het financieel verkeer tussen man en vrouw,
 tussen de boom die zichzelf oplost van het lachen en het verdriet
 dat op een scooter rijdt,
 tussen ironie en pastorie,
 tussen symfonie en kakofonie.

Hij schiep een stad naar zijn ingewanden en leidde het
 leven van een mikrobe. Zo werd hij onsterfelijk;
 de onsterfelijke mens die ik zing.

Ik zing de Onsterfelijke Mens.

Aan zijn materie kent men zijn metafysica,
 aan zijn stamboom van geest de stof

die hij transcendeert als een laagvliegende pantoffel waarvan de voet de zool mist.

Ik zing de Syntetische Mens, - de mysticus en zijn muis,

zijn schaduw achtervolgt hem;

de mysticus en zijn biofysicus,

ik zing de symbiotische mens.

De mysticus heeft zijn symbool opgegeten,

de biofysicus het Ding an sich achter het symbool.

Een dichter verkent met zijn fotokanon de vrede,
 en zie, verwonderd zegt hij:

De vrede is er niet.

De mysticus verkent met een Colt de taal,
 concreet en van ijzer, en zie, zegt hij, zie:

De taal, (zij) is niet meer.

Maar ik zing de Syntetische Taal,

de taal als een syntese;

de taal van radar en maïs,

de taal van vlees en been,

de taal van fijngemalen horloge en sigaretterook,

de taal van judoka's en navelstaarders,

de taal van slaapgemeste broodvisioenen,

de taal van rode reuzen en witte dwergen,

ai, ik zing de Syntetische Taal; ik zing

de taal als een syntese:

als een syntese tussen uw taal en mijn taal,

tussen mijn taal en de uwe:

Taal.

Soms zie ik hoe een gedachte traag opstijgt op het droge en
 langzaam de vorm aanneemt van zijn omgeving. De gedachte
 groeit; insecten en vissen
 maken hem sterk. Dan, verticale reus, strekt hij zich uit
 en wie zijn gras bezeert kwetst zijn gedachten.
 Zo denkt hij, denkt het land en de zee, en al de vele koningen die er wonen
 denkt hij tot koningen,
 denkt hij tot mens.

Zo denk ik de Syntetische Mens;
 de mens van rustig gras
 en vogels in het gras;
 de mens die zich uitstrekt als een rivier,
 naast een nog blinkender rivier,
 de mens van zwaar onweer en voorjaarsregen,
 de mens van natuur en onnatuur,
 de mens zo goed als zeker
 goed voor een goed woord,
 ai, ai, ik zing het Syntetische Woord.

Ik zing het Syntetische Woord, ik zing
 het woord als een syntese.
 Als een syntese tussen het tot op 1 mm nauwkeurig gedefinieerde
 woord en het woord als een open vlakte,
 tussen het woord dat zichzelf voortplant en het woord dat
 voortdurend tot zichzelf inkeert,
 tussen het woord met een penis en het uiterste vrouwelijke woord,

tussen een woord als een mens en een mens als een woord,
 ik zing het Syntetische Woord. - Ik zing het Syntetische Woord, ik zing
 het woord als een syntese;
 als een syntese tussen het woord van cement en het woord om te eten,
 tussen het woord als gebruiksvoorwerp en het woord dat mij gebruikt,

tussen het vrije bevriende woord en het woord als een dwangarbeider,
 tussen het overbodige woord en het woord dat als een diktator in mijn mond toekijkt,
 tussen mijn woord en uw woord,
 tussen uw woord en het mijne,
 ik zing het overbodige woord.

Ik zing het ontheemde woord.

Want wat is uw democratie?

uw democratie: afspraak waar ik niet bij was,

uw filosofie: geloof dat ik niet heb uitgedacht met mijn ogen en ellebogen,

uw sociologie: zenuwstelsel waar mijn afwijking niet in thuishoort.

Daarom, wat ik zing is een syntese,

een syntese tussen uw afwijking 3° noorderbreedte en mijn

afwijking 4° zuiderbreedte,

tussen uw geloof als een verkalkt beenderstelsel en mijn geloof als een zacht kraakbeenstelsel,

tussen mijn zout en uw zout, tussen mijn wet en uw mammoetwet.

- - -

Wat zong ik? - Ik zong, ik zong, ha, de mens als een syntese.

De mens met bloed van sterk gekonsentreerde snelheid en opwindende benzine,

een hart als een reisburo, een arbeidsburo, een konsultatieburo,

de mens met longen van gifgas, hommen van stro en bizarre leegte,

de mens als een onwerende koe, en zo loeit hij, ho,

de mens als een drachtige bulldozer, en dat is hij, ho,

de mens als een keffende marionet, en zo doet hij,

ik zong de Syntetische Mens.

Ik zing de Syntetische Mens.

Des morgens staat hij op als een zonsopgang,
des nachts gaat hij onder als een zonsondergang,
en tussen deze twee, tussen zijn zonsopgang en zijn maansopgang,
ligt zijn geboortegang.

Hij doopt zich dagelijks, loopt rechtop als een minister,
en vertoont al de kwalen van een minister.

Hij is de eerste mens die rechtop loopt.

Wonend in een huis als een natuurverschijnsel
beschouwt hij al zijn scheppingen als bijverschijnsel;
zo voedt hij zich met zichzelf. Terwijl toch hij,
geweldig jager als hij is, zelfs doodt een auto als het hem beliest.

En zie, plotseling kan hij vliegen. Hij vliegt bevrologene
hoger dan de hoogste wortelbomen

waar hij continenten ontdekt
wemelend van schaduwen en godapen.

Hier bouwt hij zich een andere hemel,
een andere aarde,

die hij bevolkt met dubbelgangers,
kunstgoden van mooi koperwerk,
kinderen van mooi denkwerk,
bloemen en sterren van degelijk lakwerk;

hij hikt, splitst zich; zijn delen gaan saluerend uiteen,

en o, waar hij gaat, waar hij zijn 1-dagshoed oplicht
ontmoet hij zichzelf, - goedendag -, spreekt hij zichzelf, - goedendag -,
denkt hij zichzelf,

en denkt de Syntetische Mens

die ik zing.

Ik zing de Syntetische Mens.

Ik zing de vermoeide mens.

De mens zo vermoeid dat hij zijn materie opheft,

zijn handen opheft: de gewónde mens.

De mens die pas spreekt als hij pijn heeft,

de mens die zingt als hij uit sterven gaat.

Ik zing de Syntetische Mens, aiii,
ik zing de nog menselijke mens:
de mens met een oog als een mond,
een hand om mee te spreken wat zijn oog hem influistert,
een mens met evenveel goden als de stof van geest (syntetische) elementen.

Want dit is zijn element:

de mens,
de mens als dimensie;
en dit zijn syntetische geest:
zijn natuur is zijn eigen dimensie,
en dit zijn syntetische geloof:
de mens in de syntetische mens.

Zijn natuur sterft als *hij* sterft,
en sterft als een boer in de grond
en sterft als natuur in een boer.
Maar sterft zijn natuur in een boer.
en sterft zijn geest in de mens,
hij staat op in de *Syntetische Mens*:
de mens die hij *wil*,
de mens die hij *is*,
de Syntetische Mens die hij *schiep*.

De geïllustreerde mens*
of
Gedicht op een batterij

I

Twee drie uileogen
onder een pet

(Reumatische zonnen)

Het is goed toeven
aan het strand van Kaap Kin
en zeker, men weet niet maar men
vermoedt het: in Zijn oren
gaan twee volledig geklede mensen schuil
en Zijn mond is een vriendelijke strafgevangenis
voor wie te veel gevitaminiseerde grammofoonplaten
slikken.

Mogelijkerwijze heeft Hij jicht ja, maar
niettemin Zijn kernenergiek gezicht
glimlacht.
Omdat de beelden jong en roze als baby's zijn?
Omdat zijn woorden arbeidzaam zijn als hoogovens?

* Naar een collega van eigen schaar,
The Illustrated True-Man

II

12 u 30. De reis is aangevangen. Adam gaat naar het strand
om de wereld te ventileren.
Tropisch warm is het op Zijn schouder, als in een solarium.
Witte isolatoren van adem bloeien op
onder zijn lichaamswarmte en
pompzuigers wiegen als dadelpalmen en matrozen
wanneer hij de zwaarder materie wegdenkt.
Goed. Hij denkt haar weg. En het is wonderlijk hoe snel
het veld van lanterfanters en lantaarns, tuinslangen en ander onkruid
opschiet. Als een groot natuurkundige, Nobelprijswinnaar zelfs
zaait hij zijn apparaten, zijn raketten als woorden, zijn mensvormige ideeën,
en niet minder wonderlijk hoe hij zijn ideologieën en milder stemmingen
als bloemen formuleert.

III

12 u 31.

Plotseling wordt ergens een oog afgeschoten. Alle hoofden op Zijn bovenarm richten zich op. Er is een fabel te zien.

Een Arabier in Tunesië draagt plotseling een zwarte paraplu, hij weet niet waar de paraplu vandaan komt.
Een papoeamoeder bezit plotseling een wit kind, ze weet niet - oho - ze weet niet waar het vandaan komt.

*

En het wordt nacht in Bethlehem. Elektrische kabels ritselen als stro. Een fotoestel balkt. Dan, op een klein wit sinjaal treden de in wit geklede specialisten binnen, de chemici en elektronici, statistici en musici. Er is een volmaakte haast bij het werk. Hoor, tienduizenden zilveren mikrofoontjes zingen. God zij geloofd; de tijd heeft 1 bloem lang stilgestaan, en wie een zon heeft werpe hem in de lucht: Halleluja! een robotje is ons geboren.

*

Nog is het nacht. In zijn gehoorapparaat klinkt een zachte muziek na, als gesublimeerde ruzie, maar reeds 1 cm verder ligt een stralende landweg met een hevig verlicht kerkje en witte huizen, rustig dromend als in een oude almanak. Hier klopt hij aan. Eenvoudige landarbeider die hij is zet hij zijn voeten voor de deur en ontplooit zijn gerimpelde groet: 'Goënavond, is de koning thuis?' 'Nee, de koning is niet thuis, maar zijn schaduw is thuis.' (De koning is naar zijn dij/om er de 20.000 lievelingen te begroeten/die uit zijn televisieogen voortgekomen zijn.) En de plantaardige boer begint opnieuw:

‘Goênavond, is de koning thuis?’

‘Nee, de koning is niet thuis, maar de vrouw van zijn schaduw is thuis’. (De koning is naar zijn hoofd. Hij inspekteert er/ zijn miljoenen soldaten van zwaartekracht.)

De gerimpelde boer schudt zijn hoofd en begint opnieuw:

‘Goênavond, is de koning thuis?’

‘Nee, de koning is niet thuis, maar de zoon van zijn schaduw is thuis’. (De koning presideert de geesten/die in zijn handen /als wild vlees opgeschoten zijn.)

De plantaardige boer vouwt zijn gezicht weer op, pakt zijn voeten en vertrekt. Hij is een wetboek wijzer geworden.

IV

12 u 32.

Een klein eigenwijs Tartarenpaardje
van schroeven en vermoeide brokjes historie
draaft als een mier over Zijn huid;
het is misschien nog het liefste van alles of het moest
een allerliefst verzilverd prinsesje zijn uit Trocadero op Miami Beach.
Het paardje lacht, hinnikt
maar wat om die zonsondergang van mensen en motoren
daar ergens boven zijn hoofd. Het denkt:
ik ben een klein mechanisch paardje en ik draaf maar...

En terwijl het nog geen 2.50 cm verder regent
barst vlak boven zijn staart een luidruchtig feest los, feest van windmolens en libellen,
van kleinkinderen en klarinetten. Ha!
denkt het paardje, ben ik een klein Tartarenpaardje en ik draaf maar?
Ik ben een klein olympisch paardje en ik vlieg maar. Ik,
drager van een nieuwe gedachte.

V

12 u 33.

De nieuwe gedachte zit er op zijn paard van lucht.
schrijlings

Hij ziet de wereld die onder hem ligt
in legpuzzels van licht.

Hij ziet de wereld zoals zij was
voor hij de laatste vrij rondrijdende gedachte was:
hockeyveldjes van sekonden, eeuwigheden als leeuwenkooien
(maar opener), dezelfde mens in miljoenen huden.

Ziet duiven duiken naar sperwers, vissen happen naar vissers,
terwijl de lucht naar aarde hapt;
ziet hoe een huis in één sekonde opgebouwd
uit duizenden heel kleine teenkootjes en televisiebeeldjes
instort wanneer aan de andere kant van de aarde
een mond boos ertegen blaast;
ziet hier hoe akrobaten, hangend boven een afgrond een rivier
vol religieuze weerspiegelingen en vissen
een sneeuw wit evenwicht bereiken (1 sekonde),
daar, hoe dreigend de zwarte wind opkomt uit een leeg stadion,
terwijl als knipperlichten verspringend
lentes afwisselen met winters, toekomstbeelden met reeds overleden beelden,
vurige schaduwpaarden met zilveren clowns,
die blazen op hun rode apocalyptische trompetjes
als waren ze Het Nieuw Concertgebouworkest,
staande voor de titanium poorten van het nieuwe Jericho,
het nieuwe Amsterdam:
een tijd, een halve tijd, en nog een tijd.

Verontrust de gedachte zucht, vliegt verder.

Kilometers hart strekken zich uit
waar eens woestijn was. Een dorp licht op, brult: een wild
everzwijn dat wegrent naar een woud dat er niet is. Water! water!

Zijn intuïtieve wiskunde bepaalt
enkel nog waar de ogen waren, de rietomrande, en de mond
die weglachte waar de wind geen vat op kreeg
en zelfs de bunker waar eertijds zijn gestorven naam huisde
is niet meer.

De gedachte stijgt af, nestelt zich in de Man,
vertrekt een spier hier (- een huis veert recht -), een bot
of schouderbeentje daar (- zijn naam herleeft -).
Zo regelt hij zijn wereld.

De gedachte glimlacht. Hij is slechts 1 milliwatt ouder geworden.

VI

12 u 34. In zijn huid van wijsheid en statische elektriciteit tracht de reiziger aan wat meer bladgroen te wennen. (Mimicry). Hij opent de deur naar de volgende sekonde. En zie, het is de deur naar de volgende dimensie. Hij laat zijn gedachten achter. Zijn gedachten nemen de vorm aan van een reiziger. De reiziger reist verder naar de volgende sekonde.

VII

12 u 36.

Het is hier te koud om van iemand te houden,
zegt huiverend zijn hand en kruipt naar een iglo op IJsland.

Daar beidt hem een Antillaise
die hem ontvangt met honderd open armen, honderd
wijdopen ogen. En daar is het dat voortaan zijn droom brandt,
een sputterende snor op een laag pitje,
en zijn geest over het ijs zweeft.
Om zich in zijn onderhoud te voorzien/verkoopt hij vermageringspillen/met
in suiker ingekapselde lintwormeieren,
wierook van sigaretterook,
hij, oplichter,
dichter.

VIII

12 u 37.

Nu is de lucht een Londens zakenman.

Een bolhoed, zwart. Een snor. Een krant van poëzie.

Met een regenwolk onder zijn arm

rent hij de stationstrap af voor de eerstvolgende wervelstorm naar Rotterdam.

Hij tikt op zijn voorhoofd:

regen regen. Een klimatologische dominee

met wie hij een gesprek aangaat

voorspelt hem dat de Dag des Oordeels in Holland zal aanbreken.

Wel, zegt hij, het zal een kalm en waardig einde zijn.

Hij groet, knikt met zijn barometer. Goed,

dit is een mooi beeld maar het onweert

metterdaad. Hij zet zijn hoed op: het is stralend zonweer.

Zie, zegt hij, dit is nu de macht van het woord (als een hoed);

een Stetson kent geen jaargetijden.

IX

Eindelijk voor 't eerst na 7 seconden
 opnieuw een Wandelende Jood,
 uitrustend in het brandend braambos op Zijn buik.
 Ik groet u, Jood, mijn liefste lotgenoot. Laten wij samen gaan.
 Ik heb een thermosfles met eeuwigheid meegenomen uit het westen,
 en een lendendoek van poëtische teelaarde uit het oosten. -
 Hoor!
 een sterke wind van sprinkhanen strijkt over het landschap,
 landschap van wratten en masturbines, lichamelijk slagveld
 van eeuwen. Hoor! De nieuwe natuur dient zich aan.
 - Wij hoesten. En zie, goden uit louter stof staan op,
 hoesten van ontwaken.
 Zelfgefabriceerde engelen zingen ons toe.

Over een autosnelweg van platgereden helmen en kelners
 wandelen wij naar de toekomst. Gezegend dit Lichaam
 onmetelijk, aarde onafzienbaar rond,
 waarop het zwerven zelf is als een ijl soort bloed
 dat naar een lichaam zoekt, een geest
 die naar een nieuwe drager zoekt,
 beide vrij en vrijgevig, vormend de Toekomstige Zienlijke
 die wij wensen.

Zeker, herbergen zijn zeldzaam, het zijn *jeugd*herbergen,
 maar ieder huis is beter dan een huis van prikkeldraad
 en elke lege kazemat
 verkieselijk boven mijn onbereikbaar eens te bouwen landhuis op Centauri.
 En daarom, waar de nieuwe wind ons neerplant
 zetten wij ons, tijdelijke emigranten:
 het hoofd koel, hart en voeten warm.
 En dit zijn onze tempels: uw ruïnes,
 schuilkelders en barakken
 de lege tempels die wij achterlaten:
 het heilig vaatwerk van de keukenpannen schoongeschuurd,

in de latrines de kortgerookte peuken der minuten, -
dit zijn de eeuwige dingen die wij achterlaten,
wij hogepriesters van de realiteit.

X

12 u 42.

Een 9-steens polshorloge zacht oplichtend geeft de nacht aan voor het Lichaam;
in het uurwerk oorlogt het even na en

het wordt schemerig op het Lichaam.

Twee kuitschietende christenen op Zijn linkerbeen

kibbelen nog na over hun nakomelingen, twisten

over woorden die zij als donder boven zich hoorden,

- de Mens is streng -

oogwit dat zij met eigen ogen zagen

gloren, vreesaanjagend;

vreemde liefde die zij kenden als vrees, als vlees:

lichaamsgeuren, beenvel en haren, en de ontroerende groeven erop;

zij leefden erop.

Hogerop hogerop, tastend in ondergaand seksueel licht

zie hoe een vroege dief zijn mooiste inbraak voltooit

in een voltallig bewoond hart; zijn bevriende schaduw helpt hem.

Een invalide gedachte op Zijn bovenarm

ontwaakt voor 't eerst sinds zestig jaar, versuft,

een zoon van hoofdpijn op zijn schouder

- zijn maag kraaide driemaal als een haan -

en slaapt opnieuw, maar nu voorgoed...

*

En de Geïllustreerde Man,

in een explosie van hilariteit en liefde

om al die late reizigers, die rusteloze en klaarwakkere motoren,

die filosofen van het allerlaatste uur en de cybernetische profeten van het eerste uur,

om dichters en gelovige ongelovigen,

hij, de Man, strekt zich uit.

Zijn buik schudt, zijn kin ratelt,

als in de bergen een kunstmatig onweer.

Hij hikt. - Dan,
tussen twee rivieren van materiaal, van mensen en mensen,
tussen Mississippi en Orinoco, tussen Donau en Rijn,
leggen zijn vermoeide armen zich te slapen.

- Tijdens de wandeling droeg Hij
een eenvoudige maar menselijke wandelstok.

The human use of human beings

Met mijn spieren die uitlopen in een radio,
 met mijn spieren,
 in de koplampen van een nachtelijke auto,
 met mijn spieren, -
 met mijn zenuwen reagerend in een telexapparaat,
 in het zachtgroen oog van een homunculus die ziek is,
 met mijn zenuwen, -
 met mijn woorden die in ballingschap geboren worden,
 spontaan of door een keizersnede verlost,
 met mijn woorden, woorden...

Het woord van morgen is vandaag verouderd,
 sneldichters komen in hun woorden om: elektriciëns,
 voortijdig aangesteld, vroegtijdig warm
 van overlijden... Ik heb een man gezien...

Ik heb een man gezien, groter
 dan al mijn gedachten in een koelhuis opgeslagen tezamen;
 lang was hij als een werelddeel, als een oceaan
 diep tot in het onmetelijke van zijn economie,
 onmeetbaar ook
 was zijn lichaamsbevolking, onpeilbaar
 de temperatuur van zijn ingewanden. Ik heb die man gezien.

Ik heb die man gezien, ik was in hem, ik moest hem schrijven.
 Ik was zijn ingewanden, zijn dief, zijn elektriciën
 zijn woord mijn woord geen woord, zijn woord is overleden.

De True-Man vonkt niet meer. De True-Man
 denkt niet meer.

Mr. True-Man is mens geworden
 en heeft onder ons gewoond.

De krant

Teoretisch

Mijn poëzie is beïnvloed door het marktwezen, door de krant
:papieren vrede, oorlogen van cijfers en accu's -
uw taal is mijn konkrete muziek is mijn spraak.

Geen openbaringen bezit ik
anders dan die van de toekomstroman;
uw wetenschappelijke dromen zijn mijn geloof,
en mijn lachend ongelooft.

Hoewel ik in kontakt sta met het water
mijd ik het hoger vliegend vuur niet
en beweeg mij graag door een hemels woud
van aardse benen.

Ik ken die mij herkent: innerlijke fotografie.
Onder het knippen van mijn pupil gaat het doodste beeld leven.
Maar het beeld dat spreekt spreekt met uw mond:
ik wórd gesproken
En ik geloof erin omdat ik het geschreven heb.

Advertentie (1)

Op zoek naar willekeurig wie,
op een willekeurig adres,
ontmoeten wij willekeurig niemand.

Jij de geadresseerde, ik
de adressant;
held in een advertentie.

Ik ben je orlon fotomodel,
ik sta als kelner voor je model,
machinestiksters en typistes knip ik op model.

D.d.t. is aan ons niet besteed - immers
zijn hogere insecten - heetwatergeysers
en neushaarschaartjes evenmin,
een biedermeier koning onder nr. evenmin.

Glurend in elke kamera,
zien wij onszelf in iedere kamera,
staan in het kleinste kamera-oog te koop.

Wij slapen bij willekeurig wie,
hopen op willekeurig hoe,
zeggen onwillekeurig ha.

Boven ons bed groeit een esdoorn.
Klok, spiegel en stoel ruisen als een esdoorn.
De wind is ons grachtenhuis trilt als een esdoorn.

Een esdoorn is 3 × beter dan televisie.

Fata morgana

De Imam van Oman, Sheik Galeb bin Ali,
nakomeling van de Bimbam van Onan, hij
draagt zijn twaalftonige burnoes als een sultanaat.

Onder zijn boernoës vliegen scholen maraboets;
en als de zon opgaat in zijn linker milt oostelijk,
komt blootsvoets door 't goudzand Ibn Battuta.

De ogen van Mohammed zijn helder als oliebronnen,
de palmen van water werpen 4 × 44 jonge oliepalmen
in de hemel van Allah die onder de aarde is.

Zand vermengt met lucht is een goede specie;
hij associeert het met het volgende beeld.
Het volgende beeld is de Imam van Onan, Sheik Galeb bin Ali.

Essay over het onderontwikkelde woord

Drie dichters zeggen dat de wereld leeg is;
de vierde vindt haar leeg.

Drie sperwers denken dat de hemel leeg is;
de vierde ziet een vogel.
Hij eet de vogel.

Opdracht: Verstrek een bijzonder voedzame poëzie.

Hoe leefde ik in China, in Ghana, op Antares?
Ik leefde omdat ik leefde ik mens opgebouwd uit kleine
vingerkootjes gewoonte,
en toch, alles wat vloog was vogel alles wat stroomde rivier;
geen bewegend wezen of het trad buiten zijn legende. Ik
was opener dan een oever, roziger dan een legende die in een stromende rivier baadt.

Maar waar de grote overstromingen eindigen
: - liefde, mystiek, plezier in het been spelen van een been -
beginnen de kleine stroomversnellingen: poëzie,
humor, maanziekte, hilariteit.
Dit is een waarheid als een drachtige koe
en ik melk eraan.

Drie dichters zeggen dat de wereld leeg is,
de vierde denkt een robot,
de robot droomt een mens.

Hoe leefde ik dan, ik leefde omdat ik leefde ik mens leefde op ondervoede woorden,
leefde ik wel? op ondervoede woorden ja leefde ik, woorden
als vroeg oude oorlogsweduwen, vroeg oude kinderen. maar ik wil
woorden als gezonde weduwen, een gedicht een gedachte als een bloedsomloop.

Een poëzie als rijst,
een poëzie als riet,
een poëzie als een vetgemest kalf van Abraham;
een poëzie van kokos en afwateringssystemen,
een poëzie van geprefabriceerde woningen en vis;
een poëzie van woorden die warm gekleed gaan;
een poëzie van woorden die geheel ongekleed gaan en die
geen kleding nodig hebben;
een poëzie van woorden die een dijk dichten, een fort
slechten;
een poëzie als een volledig gediplomeerd hersenspecialist.

En geen woord terugtrekken voor het gevaar geweken is.

Exemplaar

Wees kalm, wees democratisch met hem.
 Neem niet de plaats in van zijn hart, betreedt
 zijn voeten niet,
 noch zijn zee, noch zijn duinen. De man,

hij rust aan het strand
 als een gedokumenteerd weekblad,
 als een geïllustreerde wereldkroniek
 strekt hij zich uit;
 betreedt hem niet, wees democratisch met hem.

Aanzie zijn lichaam:
 oprijzend uit de krant zijn knie,
 geringe rots van kaballa
 waarop hij lezen heeft geleerd
 en zijn hoofd die somnambule ballon
 gevuld met vogels van advertenties
 waarmee hij denken heeft geleerd.

Boven hem sjilpt de zee, ritselt
 als de deur van papier waardoor
 hij 's avonds uit zijn dromen weerkeert.
 Het donkert in het papier en de kleur
 is de kleur van koorts en de temperatuur
 is de temperatuur van verdriet.

Kreunend vouwt hij zich om:
 'ik heb pijn in mijn Parijs, en o,
 de Jang tse Kiang stroomt over in mijn ogen,
 er verdrinken 30.000 Chinezen in mijn ogen,
 gisteren werd een Hongaar in mijn armen gemarteld,
 vandaag in mijn lies een Algerijn geëlektriseerd -'

En geen spierlezer kan hem helpen,
geen dichter troosten
met woorden.

Wie wil kan dit blad omslaan,
gaan zonnebaden in een observatorium,
wegpeddelen in een boek, zijn tanden
blootlachen van pepsodent en zeggen:
hoor, de wind is een oratorium, ik voel de
meeuwen van geest in mij.

Hij hulle zich in een avondblad,
hij douche zich in een ochtendblad.

Maar geen spierlezer zal hem helpen,
geen dichter van woorden dienen.

De vijand uit het heelal

Engelse science fiction-film

Lichtdruppels meloengroot
 uit het onzichtbare
 vallen: Terreur! terreur!
 De kleine boosaardige intelligenties slapen niet,
 wit als zij zijn of schijnen. - Zij wekken u

tot wat gij zijt of schijnt,
 de roze schaduw van een witte slaaf,
 de norse schaduw van een koningsslaaf.
 Waak daarom, waak en wek uw schaduw, waak!
 want, ook een engels heer kan van ammoniak zijn,
 - zijn adem vergiftigend mijn adem -,
 uw vriend een hand in een derde kolonne.

Heel even protesteert nog
 een anglikaanse god,
 maar na een drietal nieuwe regendruppels licht
 voegt hij zich bij hen, want
 ook hij bestond uit heren.

*

Hoe groen is het dorp dat als een echtpaar tussen de heuvels ligt te slapen.
 Het is heel groen.

*

Volgens een beslist onvriendelijk plan
 werd de wereld onzichtbaar veroverd, daarna
 binnen drie vier dagen
 aan haar nu horige bewoners overgedaan.
 Kleine veranderingen werden niet opgemerkt:

een pink iets gedraaid aan een hand,
 een erwtgroot brandwondje op de wang,
 een klein oogje in het oor
 (zoals ook in het oor van de Eerste Minister!)

Toen, één man,
 de laatste kleine zelfstandige die het ontdekte
 lanceerde zichzelf als raket, schoot zich
 naar het in 't buitenaardse zwevend centrum van de vijand
 en explodeerde er,
 een reusachtige menselijke zon
 die 1 seconde aan de hemel lichtte.

*

Het regenen hield op, de nieuwe god,
 de ijzerhoudende, van sterke woorden en ammonia,
 van stikstof en verbeterde discipline,
 werd een afwezigheid die zelfs niet voelbaar was.

Alleen op aarde nog
 waggelden
 twee laatste enorme zwarte achterbaksheden
 uit hun koepels,
 sloegen alarm met hun adem,
 tot ook zij stierven en tezamenkrompen
 tot de twee kleine zwarte kiezelstenen in mijn hand.

*

Het was de dag van nieuwe maan.
 Het dorp lag als een echtpaar diep in slaap.
 Een satelliet verrees die helder scheen.
 De aarde draait zich om om te gaan slapen.
 Ai zie, ook Londen draait zich om om te gaan slapen.
 Niets is veranderd. Niets heeft plaatsgegrepen.

Hersengymnastiek

Want niet de mechanisatie
van de mens X, maar de vermenselijking
van de machine: Humane Univac.

De president van Marionettes Inc. ligt in zijn pas geëngeld
bed. Hij is een radio
van overtuiging. Is klok en koning tegelijk.

Zo, tikkend denkt hij; droomt in homoïden,
en wordt ontwaakt: De Nieuwe Homoïde.

Hij hecht zich aan niets, is
niets en alles. Nieuw graan denkt hij,
de nieuwe warmte slaapt hij, nieuw zichtbaar daglicht
ziet hij.

Soms, langzaam wegstervend, droomt hij dieper,
ontdekt verbijsterd daar zijn eigen eeuwenmaagre droom
die als de menselijke geest
op handen en voeten de trap op kruipt -
en keert,

en stijgt weer. Stijgt. Hoger. Hoger
dan yoga.

Advertentie (2)

Good mornings begin with Gillette

d.w.z. met een klein vlijmscherp
mesje, of met een radio-haan. Goeden morgen.
Heeft uw Tijdgeest-bed goed geslapen? -

Uw voeten staan gepoetst voor uw deur. Wenst dit heer
een elektrolyse van Philips? Een glas verse benzine met een
infrarood ei erin, geleverd door Royal Dutch Shell? Beslist
desinfekterend en antisemitisch. - Niet? Even goede vijanden.

Er wordt gebeld. De hersenmasseuse staat voor uw deur.
Tarief: \$3.50 per minuut, of 4.25 Roebel.

Hij valt neer als een fiets.
Hij laat zich masseren als water.

De man betaalt in lichtpenningen en postzegels;
ontvangt een kwitantie van United Fruit Cy, Guatemala
en wordt bespoten met insekticide.

Roodkapje, een sprookje

Roodkapje, klein sprookje, een mandje met versgeplukte elektronen aan haar arm,
glijdt over zijn borst als over een fabrieksterrein.

Ze is een kleine onschuldige wolvin op rolschaatsen.

Zojuist heeft ze haar laatste kinderdroom gedood, een grijze
oude dame die aan ischias leed.

Nu is ze op weg naar huis, waar haar een nieuwe boze droom
wacht, een volwassen droom,

die haar zal achtervolgen zoals een boom die een roos achtervolgt

Dag Roodkapje, zeg ik, als ze binnenkomt.

Gezelschapspel

De oliepijpleiding van Ibn Saoed van Saoedi-Arabië naar
Aristoteles Onassis en Socrates Onassis en Plato Immanuel Friedrich Onassis,
is één langwerpige oase van hilariteit.

Turkish delight, melk van citroengele slavinnen,
melk zoeter dan alle westduitse medicijnen,
T.E. Lawrence-jes, echt groen gras,
popjes van duim en regen,
zandrozen van iedere klank en kleur,
mytologische mitrailleurs,
claxons van heuse trommelvliezen,
mensvormige gedachten om mee te spelen,
hadji's en farao's,
een muis als een Israëliet.

Zo vreedzame oorlogen zijn vriendelijk als een gezelschapspel:
het schenken en nemen van zeeën, het importeren van
eilanden, het bellen blazen als homerische hemelen, - ja,
zo vreedzame oorlogen helen als wonderolie,
als olie van ononderbroken hilariteit.

Het westen traant als een kleine om 11 u 33 geboren christus,
het oosten pinkt een maan als een groene, om 11 u 33 voor chr. geboren Mohammed;
maar Aristoteles Onassis en Socrates Onassis en Plato Immanuel Friedrich Onassis
reikt zijn 2.568 km lange hand aan Mohammed ben Ali Ibn Saoed van Saoedi-Arabië.

Overdreven rood ligt Egypte in zijn zonsondergang,
overdreven wit ligt Groenland in zijn sneeuw,
maar een jong faraoetje van ijs en een eskimootje van zon
bouwen een sprookje uit 1001 nacht.
Zij roepen hun vader aan. Maar dichters hebben geen vader.

*

En de Geïllustreerde Man? Met geografische ogen zonder
oogleden ziet hij het aan.
Een pijpleiding is zijn horizon in het oosten,
een praktische filosoof zijn 2 m 68 chinese muur in het westen.
Hij zwemt door het zand als een vis. De zon van stookolie
is hem te warm, zijn vinnen van eelt zijn versleten.
Hij legt zijn oor aan een bron (als een oor).

Zijn oor is een oase.

**When comedy was king
of
De dans der molton onderboeken**

Boy o boy, ik
in jacket/een aap in jacket/maar
de wereld weer 35 jaar jonger en ik
35 jaar jonger in het donker.
Ik moet hardop lachen.

Alle tweevoeters bewegen zich zo snel zo snel
dat ik ze onmogelijk bij kan houden
met mijn secondenwijzer, met mijn handen als honden.
Kijk, alle mensen zijn tinnen soldaten: ze vallen om
wanneer mijn wonderige blik hen aanraakt,
en o, zelfs een glaasje water werkt hilarisch
bij herhaling genoten.

Nu gaan wij autoos demonteren,
nu begeven wij ons in een wippende two-step
tussen emigranten die drachtig zijn van toekomstvisioenen
of drijven op een magische divan
de erotiek tegemoet tussen rietstengels als oude tantes.

De dans der zorgeloze broodjes. De Don Quichotterie
van motoren zonder motor. Het handenschudden
van legio 1-mans poppetjes, huppelende agenten,
minutenlang.
Een razende tandem voert naar de hemel heel dicht bij,
waar de komiek woont die wij steeds opnieuw aanbidden
in zijn vorm van eeuwigdurende, onblusbare beweging.

Je lacht erom, jij
een lorgnet als ouwel in je mond,
maar in een ononderbroken gevecht van molton onderbroeken,

van schenenschoppers en vliegende taarten,
delven wij het onderspit.

Mensen waaien weg (in jacquet), mijn jongensdromen waaien weg (in jacquet),
mijn vader waait weg (in jacquet).

Alleen The Immortal Baby troont nog
hoog boven mijn lachlust.

Zijn lach is uitgegroeid tot een forse man.

- Dit is twee wereldoorlogen geleden,
en 34 kleine oorlogen.

Krant

1

Hij stond op als een nieuwsbericht
wandelde door de dag als een weerbericht
voedde zich met advertenties
en stierf als een doodsbericht.

2

In een wereld van krant
verbrandde hij als een krant.
'Kijk', zei de krant, 'hoe onkreukbaar ik ben'.

3

Toen ik nog een krant was dacht ik als een krant,
kreunde ik als een krant;
maar nu ik een gedicht geworden ben
spreek ik.
Ik lijk sprekend.

Realismen

Kijkplaat in zwart en wit

I

Dit zijn de legers van gehouwen steen,
de 10.000 dichters, monniken zonder god;
de witte legers van verplegers en verpleegden;
de blanco legers van ontvrorenen en besneeuwden,
de defilees van foetussen en volleerde geesten.

De standbeelden trekken op, de brillen trekken op, de snorren,
de dromen trekken op, rommelend op wielen,
de huizen, de lantarens en schrijfmachines trekken op,
de woorden trekken op.

De zon als een goed kardinaal
geeft hun alvorens zij sneuvelen
zijn zegen.

II

Maar de dichter in zijn pyjama van maan en nacht
blijft achter, 1 meter achter de dingen,
als een belgisch bierpaard achter een tractor,
als een engel achter zijn trefzekere angel
van geluid.
Ook zijn woord is machine geworden
maar heeft (nog) niet gefunctioneerd.

Daarom zon, satelliet,
zegen mij telefonisch.
Zegen mijn elektrisch scheerapparaat,
zegen mijn radio, én mijn radiator,
zegen mijn scooter en mijn dagtelefoon,
mijn kunstlong en mijn hoogtezoon,
mijn barometer en mijn schrijfmachine.
Zegen mijn wereld.

Beeldgeboorte

O, hij weet het niet, wil, wekt het of kindert
niet. Werkelijk het is
als een reusachtige griekse amoebe
die zich splitst, een Homerisch beeld.
De beide helften gaan ieder hun eigen weg,
hebben een eigen wil, een gespecialiseerd gevoel
(- dwz. een gevoel als van specerijen -),
een eigen neurose.
Het zijn sterke, goedgevoede beelden,
soldaten bijna, bloedrijk, hulanen.

En het zijn *goede* soldaten: ze halveren zich op bevel:
ik en ik,
u en ik.

Zitting der naoorlogse goden

Zittend in een kring, rokend met andere goden,
op een hemels zolderatelier in Amsterdam,
praten wij over het ouderworden.

De zon jeukt op het dak.

- Goden mogen niet ouder worden, zegt Odin, en zijn stem is
zittend zelfs een kleine bliksem.

Balder knikt met zijn hand die een psychiater is.

Bragi knikt met zijn oog dat een bankbediende is.

De een zegt: - Goden zijn hun eigen kinderen. Een god die
ouder wordt is even vreemd als een homoseksueel met een baard.

En de ander: - Goden zijn hun eigen geneesmiddel, hun eigen
mentaliteit. Maar wij eten te weinig kogellagers, te veel lucht.

Allen zwijgen nu. Wierook als sigareetterook, aangeboden uit
eigen handen, stijgt roerloos op naar het bovenlicht; poëzie.

Eindelijk verbreekt Thor, de geweldige, die getrouwd is met
een filmster de stilte.

- Men is zo oud als zijn slagaderen, zegt hij. En 10 minuten later:

- Mijn slagaderen zijn 10 jaar tevroeg oud. Ik ga naar huis.

Zijn vrouw schreit zachtjes en strijkt hem over zijn kalend
gedicht.

Een voor een dalen wij de trap af naar de onbewoonbare wereld.

Het is vroeg donker vanavond.

- *Alle* goden worden te vroeg oud, zegt Balder, terwijl hij zich
oplost in een fietsrijder.

De dichter als gynecoloog

I

Men denkt het obscene: het woord boom kruisen met het woord antenne.
Maar hoe mild ligt niet overal de poëzie uitgespreid als een groen wieglend bed

en hoe onwijs paren niet ideeën in een filosofisch handboek,
een staatkundig handboek, een handboek voor administratief bedrijfspersoneel.

En de dichter? Gemotoriseerd zoekt hij de los rondzwevende betekenissen bijeen:
eenden, fladderende vodden. Hij is een voddenvanger, landarbeider, gynecoloog.

Standbeelden bevrucht hij, de lucht, rijkelijk geïrrigeerd, beploegt
hij, papier met fijne spieren geprepareerd, masseert hij dagelijks.

Jaja, hij is een groot irrigator, een groot verloskundige, een voddenvanger van formaat -

II*Hulptroepen*

Hulptroepen rekruteert hij uit hemel en haven;
 arbeidzame woorden importeert hij uit verafgelegen dichters,
 smeden smeedt hij uit $\frac{1}{2}$ -goden, $\frac{1}{4}$ -goden en experimentele goden
 en uit de ziekenhuizen laat hij beelden in hun herstelde betekenissen toe.

Gevraagd voor onmiddellijke indiensttreding:

voor de afdeling hemelbouw

montage-bankwerkers

(motoren en turbines)

aanpikkers

kotteraars

fraisers

draaiers

(centerbanken en carrousselbanken)

sleeschavers

pijpenbuigers

handvormers

zandbereiders

afbramers

voor de afdeling dichtkunst

afschrijvers-ijzerwerkers

plaatwerkers

ketelmakers

çaulkers

hakkers

boorders

tankpersers

branders

klinkers

tegenhouders

handlangers

vooral HANDLANGERS

III*Woorden*

Woorden zijn te vroeg afgedreven vruchten: slechts 1 op de
225 woorden draagt vrucht. Gedichten dan zijn
de voedingsbodem van die vruchten: eiwitten, mineralen,
vitamine A' en E□, calcium, psychoriel, teosoot.

Erogene gedachten versnellen de groei.
Een sterk gesteriliseerde god ziet toe
dat de geest van chlorofiel zijn deel krijgt.

Hij licht zijn hoed op.
Ik neem zijn plaats in.
Ik dicht een kwitantie.

Een fabriek van poëzie

Hoe liefdadig de mysterieuze politiek van de zon, het zachte vogelgeketter van de maan ook klinkt, het is hem om het even. In zijn losse dagelijkse mouwen, zijn zelfstandig rondbenende

broekspijpen, bouwt hij van pitten een stad in zijn park, van telefoondraden en glasscherven
Een fabriek van poëzie, van motoren en wekkers paarden en mensen.

Want, zegt hij, poëzie stroomt door dezelfde kabels als de elektriciteit
en het gedicht wil het leven volgt de goede weg van het sperma.

Misschien huist achter ieder brilleglas een god, goden van letterlijke
reflektie, die blijft ook als de bril gaat slapen. Ik zie ze niet. Ik zie alleen reflectie.

Zo gaat hij om en om, deze dichter, - paap zonder brevier, lezend in lege vergeelde handen;
zijn helder symbolisch hoofd weigert zijn armen, zijn onafhankelijk rondnozemde benen

en zijn agenten bevestigen het: Want ook dichten dikwijls is
vermoeienis des geestes en leidt tot niets. Niet iedere dichtregel

is een professor, of een wetenschappelijk ambtenaar 1e klas.
Dichten is woekeren met nog illegale wijsheid.

Verder laat ik het oog voor wat het is. Het is onsterfelijk.
Wat het gezien heeft is onsterfelijk. Jij ook, je bent ón-sterfelijk.

De dichter Achterberg

Hij tilde zich hoog boven zichzelf
uit en masseerde de lucht
die opnieuw geest werd,
de geest die opnieuw stof werd,
de stof die een nieuw mens werd.
Minder dan een pink van poëzie
voldeed om de aarde op te lichten
en één blik in de verte
om een stad te doen oplichten in de verte.

Eens was hij oud als hout.

Nu is hij, weer jong,
een rekenend en denkend paard
dat de berg opdraaft.

1955

De bekende soldaat

Liedje voor cabaret

Een soldaat is een jas
Een soldaat is de wind op wacht in een jas
De wind is een mooi opgetuigde officier
De wind is een verkapte officier in zilver

Een boom soms gaat gebukt onder zijn eigen onweer
Een mens gaat gebukt onder zijn hoofd
en een agent onder zo veel regen
dat hij oplost

Er zijn drie elementen: vis, wind, vuur
Er zijn drie anti-elementen: een soldaat, een agent en de wind
Er zijn drie supplementen: de wind, een krant en een officier

Maar er is geen verschil tussen de wind op wacht in een jas
en een soldaat op wacht in een officier.
Beide zijn wind.
Beide zijn officieren
beide onderofficieren.

Beide zijn wind.

De oude natuur - De nieuwe natuur

De oude natuur - De nieuwe natuur

Let op: je ligt met je hand in de wond
van een wetenschappelijk landschap. Wie weet
ontdek je zo de vrolijke natuurwetenschap:
toekomend lichaam, karakter van cultuur, ééncellig
en ingeboren, ik erfde het niet.

Opnieuw opgroeiend in bomen, boomwortels
als hagedissen, in eenvoudige betekenissen,
bedenken wij de tekens, de eerste: de boom
een boom, boomwortels als vingers, een bed
van harde vogels en zachte hagedissen.

Onder en boven ons is dezelfde zon.
De toekomst groeit als haren op ons hoofd.
De oude hemel van de schedel droomt eronder.

Romantisch liefdeslied in de trant van Poot

Een gracht- en stallantaren die elkaar
ontmoeten: een boer die van de Geest,
een etalagepop die van het Leven houdt.
Ze overontwikkelen zich beide.
Ze illustreren zich; met grachtengroen, met bieslook,
met kunstmatig geïnsemineerde beelden,
met melkgezonde beelden ja
die om 4 uur 's morgens gelijk boerse
pas gekarnde zonnen opstaan.

O, stoor ons niet, wij zijn zo romantisch
als samen voetballen
op zondag
in bed
waar geen scheidsrechter bij de hand is,
waar de lakens niet drassig zijn gemaakt
en de liefste een oneindig zacht konijn is,
een konijn van perziken
en andere lichte vruchten.

Etalagepop, de liefde is tweeledig:
met twee ledematen
peilt men het gevoelsminimum beter
dan de duurste psychiater de dagdromen
van een neurotische koe. Daarom,
laat ons terugkeren tot onze natuur.

Want de natuur is niet meer.

Kroniek van een anachronisme

Een tijd, een halve tijd en nog een tijd. Wegen rollen zich op tot bergen, eeuwen krimpen ineen tot bossen: wolven, wolven. In de boomtoppen

schrikt in de schemering een stad wakker.

Alle anachronismen lossen zich op in eendagsvlinders, de koningen in hun komkommers, hun vervluchtigende symbolen.

Ze weten: men kan slapen op een slaatablet, reageren op een lachtablet, ze zijn rijk als hun bloed, als de wolken van theorie en mist die in hun ogen drijven.

En de dichter? Hem vergaat het niet beter. Ook hij wordt opgehangen aan een standbeeld als een mompelend amulet, als een sierlijke stetoscoop

wordt hij voortdurend gemanipuleerd en geraadpleegd.

In bed, als hij zich omdraait wordt het nacht, als hij opstaat dag, als hij sterft regent het. Daarna: *silence*.

Defect inside heart

Maar dat is iedereen
die geen chirurg is,
of denkt dat hij chirurg is.

Hij speelt met de wereldbol/als een oliebol,
klimt in denkbeeldige gordijnen,
eet zich duizelig aan lucht
en andere denkbeelden.

Krampachtig water kneedt hem,
soldatenmoeders overtuigen hem
van zijn noodzakelijke geboorte,
een dictator doopt hem.

3 sek. lang is hij onsterfelijk.

Portret van een dichter

Hij weet met zijn wijsheid
geen raad.
Hij is
260% wijzer dan hij is. Hij is zelfs
60% wijzer dan hij denkt.
De zon gaat verschrikt voor hem op
des avonds, de maan
in zijn luchtdicht planetarium
om 4 uur in de ochtend.
Tussen deze twee, tussen zon en maan,
beschrijft hij een god die hij nooit gezien heeft,
als het licht wordt een mens die hij slechts half gezien heeft.
Zijn geest zweeft laag
over het laagland - mist, een drijvende boom, gras -
hoog over het hoogland.
Hij loopt over het land
als een vader over het moederland.

Meteorologisch mens

Ogen: bewolkt. Gehoor: regen.
Een volk van gassen.

Hij liep voor het einde
uit, ontheemde het midden.

Met zijn allergisch ik, zijn
voorhoofd als een barometer

waarin zich als hoofdpijn registreert
onweer van oorlog en advertenties,

worden zijn stemmingen tot natuur,
zijn woorden tot natuurverschijnsel.

Ideeënsneeuw ligt wit
op zijn toekomstbudget.

Hij ontdooit het.

Wij-materie

Ik zeg. Zeg niets. Niets zeg ik dan: Wij. Het splitst
dikwijls maar is, immers heeft een soort. gewicht
van 34.3, atoomnummer 2:2 protonen (jij
en ik), 2 neutronen (?) en een heel kleine neutrino.
Onder het uitzenden van een λ -deeltje
ontwikkelen wij een zo sterke erotische warmte
- gelijk aan zes volledige echtparen in hun eerste graad
van kennismaking - dat wij materiemystici oplossen
in licht. Neutraal is de witheid
die niets omringt, niets is, niets
wil.
Geen biochemicus zweeft voorbij. Geen supersonische engel
ruist. - Geen adem, geen adat, geen Adam.

Geboorte-stad

‘Notre naissance est perpétuelle’
Paul Eluard

Proloog

De stad waar wij in huis zijn

is een gedenksteen vol leven
is een geboortestad.

is een geboortestad van
wit gehoorsteen.

ik ken de stad, zij is goed. zij is
welluidend van leven, ik ken haar

zij is goed, zij is
beminnelijk middeleeuws

van zien, van zien
kent zij geen kwaad,

geen goed geen kwaad, want
alle dingen staan er voor

andere dingen en alle dingen
zijn mij en mijn schaduw

even goed. Zijn mij en mijn schaduw even
wit. - Laat daar- en daarom alleen

uit mijn slaap die ene even witte schaduw
opstaan en wankelend, lichtwiegend, wankelend

zijn eerste geteende schreden zetten
in het zichtbare, vandaag. Hier zit ik,

blind van slaap, ogen om in te keren
wanneer de dag voorbij is. En nu,

mijn vriend de Geest: tijd
voor je transformatie, tijd voor vlees!

Beide zijn nuttig voor de dichter, -
hoewel misschien een goede lichte

spirituele huid het meest.

Woonruimte

Wij hebben een hoek van een kamer gehoord.
 Wij wonen in veel te dure huizen. Heus,
 je vertrouwt te veel op de konstitutie van de dichter,
 hij kan niet een heel huis dragen, hij heeft
 veel te veel eng behuisde vogels in zijn ogen, handen
 van droog brood, een bed dat hij overal heen moet dragen.
 Zegt men: Het is onbegrijpelijk dat je nog gelukkig bent,
 iedere avond gebogen
 over een klein spartelend woord
 dat je luid kraaiend uit je slaap houdt.

Wij hebben een hoek van een kamer gehoord
 en vroeg in de morgen komen alle geluiden het eerst bij óns binnen:
 de toren als een schoorsteenveger, de garage om de hoek
 als een fabrieksarbeider, de melkwinkel óp de hoek in een wit
 tegelasje, de rivier spinnend, als een poes die kopjes geeft.
 Zo is het niet moeilijk om op te staan
 en wij staan op als twee pasgepoederde zonnen
 tegelijk, kleden ons aan met water, ontbijten
 met water - daarna wandelen wij de straat op,
 die ook van water is, zonnebaden op het strand
 van een stoep en spelen mee in alle goedbedoelende verenigingen.

's Avonds als wij thuiskomen is niets veranderd.
 In de hoek van de kamer
 droomt nog het bed, in andere hoeken,
 tegen het plafond,
 koken en zingen, fietsen en kibbelen de andere bewoners.
 Het is er zo druk als op een dorpsplein.

Later, bij het ontkleden kijken een paar ongehuwde kinderen toe.
Ze willen onder ons bed wonen. Laat ze maar. Een late fluitketel fluit.
De schaduw van een rustig smeulende agent dooft het raam.

Wij hebben een hoek van een kamer gehuurd
en wij gaan slapen.

Vleselijke stad

Ik wil graag een mens zijn, zei hij
vriendelijk, met een vriend

als een ander, met een eigen
lichaam en een kamer. En hij was

een mens, met een eigen lichaam
als een kamer en een vriend en een vrouw

die hij liefhad, onmiddellijk en zozeer
liefhad als, letterlijk,

zichzelf. En liefde hing
als een warm doorschijnend gezicht

voor zijn gezicht, lag
als een witte beschermende huid

over zijn wezen:
liefde als intelligentie,

liefde als milde zomerwind
in een lamp.

En hij ging op straat, de stad
in één seconde werd anders,

vleselijker, en vol wit menselijk
licht. Luchtig tredend

over de bewegende levende stenen
of het zacht kloppend asfalt van vel

werd hij opgenomen, gelukkig
weer werkelijkheid te worden in een wereld

waartoe hij behoorde en waartoe
het opnieuw goed was te behoren

en ook, nergens werd hij moe, niets
in hem werd moe. De huizen krampachtig

hadden hun vloeibare vensters
opengezet, er stroomde adem in, vreemd

geurend bloed, dromen werkelijker
dan mist. Hij zag de nieuwe mensen,

met fluitende enkels en gezichten
zich vormen en hervormen

in een volledig levend interieur;
patronen van kracht

hadden de oude wetten overgenomen.
En de mensen, zij waren vrolijk,

licht, lichter zelfs
dan de door hen zelf bedachte

zachtrode kraakbeenbloemen in de perken
buiten, dan de bomen

met hun wuivende antennes van haar.
En ook de rivier zag hij

uit louter vingers en tenen zich
spelenderwijs voortbewegen langs de kade,

zag de schepen, de arbeiders - kalme motoren
van kleur - meeuwen als rustbanken. - Zo, uren en uren

in zijn schaamharen mantel wandelde
hij, wandelde zich gezond, handelde

of er geen dood bestond
dan die der vernieuwing.

- Die avond, voor 't eerst ging geen
van de jonge zonnen onder,

het bleef zomeren en de stad baadde
in een zacht vleselijk licht.

‘De geïllustreerde mens’

Hoe laat het ook is geworden, ik haast mij
- onze gastvrouw heeft weer haar *spécialité*

de la maison, een glasachtig zwart water
geschonken en wij zijn beiden dronken

van helderheid - met mijn rumoerige schaduw
naar huis. Het Muntplein ligt uitgestorven,

klotsend, een Galilees meer
gelijk. Er komt niemand over aanlopen,

zelfs geen maan, geen gezichtsvogel,
- niets. Misschien een droom. Maar nadien

is de stad de stad van altijd en bezit
niets symbolisch, niets verontrustends. De stad

slaapt. Slaap je?
hinnikt zachtjes mijn schaduw, - wel slaap.

Hij is in zijn eenvoudig element. Het
zij hem gegund.

Zigzaggend als twee geillumineerde vergeten
feestgangers, mijn arm om zijn schouder en

zijn arm om mijn schouder, zingen wij ons
naar huis. De nacht is ons bed, de wereld

een golvende vrouw. - Ineens
op de hoek van de straat

een nachtwaker van krantenpapier.
Sissend op het witte touw van de wind

en zichtbaar verlegen, richt hij zich op
aan zichzelf; de gekreukelde mens

richt zich op, richt zich op. Ha!
gisteren was ik nog een machine,

zegt hij kreunend, met een arbeider
als een bochel onder mijn rug;

een elektrische storm op de zon, opstandig
in Afrika, verliefde sneeuw in Amsterdam;

ook radioactief was ik, en regen,
en Het Chinees Variétee uit Peking,

ja, ik was voldoende geld, een maand
zomervakantie aan het strand

van Mars, - en nu...? Hij ritselt hoorbaar, en

de mens die hij is, de mens die ik was,
waait als een knipoog over de brug.

Net als ik wil hij het liefste weg zijn.
Net als ik kàn hij niet weg zijn;

want wie de aarde heeft gezien met haar aanhangsel,
hij draagt haar geschiedenis op zijn huid

lichtgevoelig. Hij blijft, tot hij in zee regent
lichtgevoelig.

Eén minuut stilte (1955)

1

De stad
rilt
onder zijn asfalt.

Ik steek al je lampen aan bij daglicht
om naar de stilte te luisteren.

Oorsuizingen van asters
narcissen
bloemen voor mijn broer -

Ik heb een voor een mijn bloemen gedoofd
om naar je oren te luisteren. - Luister maar:

je leeft,

zo zachtjes als de duif die men kan horen koeren
op het Weteringcircuit,
de éne voet die schuifelt,
de éne nek
die zich omdraait

en knarst.

2

Stilte:

een ontplofte hond.

3

Het licht herneemt zijn snelheid
kreunend,
een sekonde trager misschien.

Er is te weinig tijd om te sterven.
Wij hebben te veel dood om te leven.

10 jaar lang
was ik zo hard
als een politieke steen;

nu draag ik alleen nog je herinnering
als een versteende tweeling
in een rugplooi.

O, ik voel je wel,
maar als een donker reptiel.

Ik kuch je weg,
maar de zon is een hypochonder.

4

Ik wil een huis
met 3 kamers
zonder doden,
een lamp zonder doden.

Geen week gaat voorbij zonder oorlog
Geen dagdroom of hij draagt een groen uniform.
Onder mijn oude huid van woorden ben ik nog steeds bang.

Ik wil een huis zonder doden
een lamp zonder doden
Ik, vreemdeling in eigen lichaam.

Ik wil geen zwarte magie
Ik wil geen witte magie

Ik wil een lamp zonder doden
een huis als een bed zonder dode.

Mijn god, ik ben ongeduldig van doden

Poëzie

1

Hij had niets te eten.

Daarom at hij niets,
minutenlang.

Armoede is geen erfzonde.
Daarom gaat hij naar huis.

Ruimte genoeg in zijn hoofd, speelsel
en speling genoeg. Hier

hoeft hij niet om adem
te ruziën, de poëzie

is hij zelf, zelf
1 meter sterker, spier-

rijker. Ha,
de poëzie is een mens

- mits vergezeld van een mens.

2

Daar waar een woord onmiddellijk
ding is - zijn natuur, mijn natuur -

ontspringen steden, zacht gespierde meren
- mijn natuur, zijn natuur -

vrouwen van vuur, onsterfelijke bloemen;
de vele nieuwe dieren met hun inwoners;

wolken van storm, kiezel, licht -
En soms in het gras een volmaakte rivier.

En soms, in een huis,
een 1 uur durende god.

Zondag

Mijn hond rookt weer te veel
zwarte sigaretten.

Misschien denkt hij wel
dat men er een a.s. oorlog

mee kan verdrijven of deze of gene
krijgsvreemde god.

Hij is mis; zijn woorden zijn
vetter dan ooit en ook zonder god

heeft iemand hoofdpijn genoeg.

Het water slaapt en slaapt traag,
de aarde gaapt en gaapt.

Ga uit met uw hond of blijf thuis,
concentreer in een peer of stroom uit,

want zondags hoeft de dichter niet te
denken, niet te voelen, zondags

is hij een enorme
luie
uitgestrekte
steen.

H-bom

Diezelfde dag nog,
 toen wij samen
 op een straathoek stonden te regenen,
 nietsnuttend,
 kleumend,
 langzaam maar zeker verkleurend
 in een wereld vol tochtige voorbijgangers voorbijgangers
 - het asfalt kefte als een fiets; drie vier
 slanke forforvogels zweefden geruisloos uit een openstaande etalage;
 in trams vol rijzige paddestoelen weerlichtte het
 en ergens brulde een enorme foto, met een mond als een hond
 'Sta stil; wil!' - diezelfde dag nog,
 met een geraas als van ijzerwater
 en armen van krijsend licht
 brak een der hartstochtelijke
 metalen zonnen door. Toen,
 de eeuwenoude bomen van geboorte, huizen van vlees en bloed,
 bomen onpasselijk van geboorte, haringstalletjes, lantarens,
 wijze vreemdelingen,
 vreemdelingen wijzer dan alle bomen van geboortevergeestelijkte
 stadsmeeuwen, standbeelden als dode acteurs, onwettige agenten,
 alles wat in een 1-seconde stad is te zien
 ving aan te trillen
 en ik herkende het niet.
 Ik herkende het niet; ik herkende niets;
 ik had mijn schaduw verloren,
 als de stad zijn verliefde konkrete muziek

Hij zag nog
 hoe voetgangers vloeiden die hij herkende
 in elkaar, wazig, tevreden pratend

met de ogen van een ander. Het regende ogen. Hij zag het; motoren,
luidkeelse engelen zelf, wiekten als hem vreemde verbaasde
engelen hun eigen gele verschijningen
voorbij; de doden stonden op; standbeelden stonden op; wandelden
die nooit gelopen hadden, over de perken, lichtten
hun hoed op, die nooit geleefd hadden.

En plotseling had iedereen te eten: vuur, geest, meer vuur; steen -
te drinken. - Toen, als laatste
ook de stationsklok verhief zich, cirkelde stralend
de hemel in, met een gezicht als een hyacint,
een gezicht als een vroeg grijze, vroeg kalende zon...

De droevige machines bleven nog even onweren.
Daarna werd het stil;
stil. - Diezelfde dag nog, als enig onzichtbaar overlevende
liep ik verder, de heuvels in; ik regende;
ik speelde met een idee. Ik was
een bijna vloeibare, nutteloze gedachte.

Feestdag

Hij weet het wel, voorvoelt
het wel: morgen wordt hij

geboren en nu is het reeds
feest, één dag te vroeg, één dag slechts

ben ik te vroeg geboren. Ik schiet dus een vlag;
een blauwe ditmaal, niet een witte, maar een

blauwe, ik vorm mijn eigen hemel.
Het zij toegestaan. Hooguit morgen,

tezamen met die mij het liefste is

tezamen met 311 oogwitte meeuwen
en een etherische wesp als zon,

stoei ik hem in mijn vaandel van vel
luidkeels zijn nieuwe wereld in. - O,

hij weet het wel, voorvoelt het wel,
hij is een klein onhebbelijk wonder

van eens per maan, eens per gratie per
maan; en nu reeds speelt hij Adam, ritselt

van inspiratie. Is een orkest, in mij
een orkest, loopt

voor het orkest uit, sneller zelfs
dan de bomen lopen

loopt hij en

weg -; wel,
het is mij vrolijk, het is mij

goed. Met genoeg laat ik mijzelf achter,
tussen de bomen, een boom, binnen mij

is niets te verwachten; ik rol in de zon.
Ik laat geen enkele projectie achter.

Zelfs geen religieuze projectie laat ik achter.

[Daar nu/vlieft hij de stad uit]

Daar nu

vliegt hij de stad uit
 een prachtige bastaard
 op zijn mens
 op zijn luchtig gebotte wind

Hij is gezond
 gezonder
 dan water, dan het licht
 over het water, ja
 dan de toch zo manlijke zon zelf

Wel blaffen alle menselijke bomen hem aan
 maar geen wolk die hem bereikt
 en geen dier dat dodelijk is. O

een hoofdman over 1 is hij
 zijn gedachten zijn snelle bewoonbare dieseltreinen
 al zijn gedachten zijn bewoonbaar
 sneller dan het licht dan ik
 reist hij met zijn gedachten mee

Vluchtend van het ene land
 naar hetzelfde land
 redt (blijft) hij zichzelf
 mijzelf en hij is gezond
 gezonder
 dan water dan de eerste geest van licht
 over het water

Daarom
 een hoofdman over 1 is hij.
 Is hij een hoofdman?
 Zeker.
 Is een hoofdman over 1.

Met gesloten ogen op reis

1

Zich oplossend onder de mensen,
in keu, nauwkeurig

één van hen, kwam ik hem tegen,
bleek. Een week eerder

en ik had hem herkend. Nu
liep ik door hem heen,

eerst voor het paspoortenburo,
later in 't wachtvertrek. Toen reeds

bestond hij enkel uit benen,
acht, elf benen en een onrustige

buik. Vervolgens een oranje hondje
was hij tússten de benen, moeilijk

te zien, want
zichtbaar soms, soms

weg. Tenslotte even iets geheel
anders, een vrouw bijv., een volledig

onvolmaakte mens, werd hij gelukkig,
zij het tijdelijk gelukkig

in een mens.

*

De portier liet mij uit, ik had
inmiddels drie sigaretten

gerookt en de lucht was duizelig
van nervositeit. Ik liep naar de gracht

waar hij stond te wachten, sierlijk
geveld in groen, zomers, speels. En zo,

eindelijk,
als schaduw van een ander

holde hij op reis. Nu is ieder
de schaduw van een ander,

maar hij in 't bijzonder, in het bijzonder
hij helde naar iets levends, iemand, iets

met gesloten ogen te zien. En in die zin
moet wat hij zag, moet wat men leest

gezien. - Het had juist gevoorjaard;
de huizen, nog in de rui,

waren eveneens honden tegen wie hij
blafte als tegen een vader, als tegen

mij. Plezierig urinerend tegen een fietswiel,
niezend, snuivend aan een passerende broekspijp

of een klein kerkje van bruingrijs,
verkende hij de goede aarde,

die dezelfde is als de boosaardige aarde,
maar nu in goede staat van doen. -

*

Nondeju,

niets is zo goed reizen als op 1 voet,
één voet in de hand; zo wordt men niet moe.

Ook kan men uren hinken op één
oog, één oog in de zak. Men spaart dan

een bril uit. Al ziende kan men slapen.
Wie is dan nog blind? Hij zeker niet.

Maar dan, ziende, bijgod, noemt hij ook alles en iedereen
god: de visboer, een spiering, de voddenman,

het monument op de Dam. De Wethouder
van Onderwijs, een tram, een cent;

maar niet ieder is er van gediend, het minst
de cent. Wij nemen de tram: god op zijn best

dus, want er zijn 1000 winkeltjes in,
tentjes met daglicht en haring, sigaretten

van wind, een geschubde zwevende haven
met harige oceaanreuzen, meeuwen, een

carillon van water, kortom, teveel
om op te noemen, en dit is nog maar de tram.

Maar ook de rest der godheid amuseert hem,
immers,

spreekt hij niet alle talen, alle
bloemen en vogels van Amsterdam?

Alle kleuren? Alleen halsstarrig
weigert hij geel te zien.

Ik leg hem aan een halsketting van zenuw.
Nu ziet hij het. Bijna, o bijna

is het gele magie. Maar zie,
hoe levensgroot aan zijn gezichtseinder

verschijnt de rivier, een mens haast,
uitgestrekt om mee te spelen. Ha,

10-maal verdrinkt hij, kruipt - een wolk
hikkend - de wal op. Ja, gedoopt

zal hij zijn, gedoopt 10-voudig, maar in eigen
water. Een rivier zal hij zijn,

wit als magnesium, een rivier op vier poten.
Daar rent hij. - En juist nog

voor de oevers begonnen te blaffen,
kon ik zien hoe hij binnenstapte

in een man en schaterend
zich afschuddend als een poedel

voor een derde zijn hoed afnam.

2

Maar voel, het is langzaam zomer
geworden, de zon staat op de Westertoren

als een reusachtig atoom - zon met
klompjes. Ichnaton is in de stad. Hij is

opgestaan! Hij houdt van magnetische
hondjes, rijk als zij zijn aan schaduwen.

Zij gelijken hierin de zwaluwen, die - hemelser -
zich bevinden waar het hemelse overweegt.

Maar aangaande ons, wij zijn van de aarde, er
op of er onder.

Hoe verder van de aarde hoe kouder,
hoe verder van een god hoe mystieker, hoe

warmer. Maar hoeveel schaduwen klinken
niet warmer, waarachtiger dan ik en ik,

arm als ik ben, heb er - mijzelf
meegerekend - maar twee.

Hij gromt. - O, je weet het wel,
een scarabeus is het, zegt hij mokkend.

Ik had weer teveel naar mijzelf geluisterd.
- Geef mij je zenuwen halsband, zeg ik

en hij geeft zijn voorpootje. - Woef!
Zo is het weer goed.
Iets heel scherp

blinkends daalt de trappen af van de lucht:
Ichnaton. - Bonjour, zegt Ichnaton,

en hij meent het, hij is zo eerlijk als goud.
Wijs mij, zegt hij dan, wijs mij

de witte vlek die je niet kunt benaderen.
Ik kan alles benaderen, zegt het hondje, soms

door middel van diffusie, soms
met behulp van een schaduw: een

illusie. Verder, moet u weten, leven
we hier als in een vreemd land:

de dag is er dag, de nacht nacht, gras
gras. - Zo, zo, zegt Ichnaton, in dat geval

geen gouden handjes van zon, geen
fijne geest van zon, ja helemaal

geen zon. De zon een uier. Haha!
Wij zeggen: Haha! - Kievitten, uivers, reigers,

stieren en stamboekhengsten van noorderlicht
omsneeuwen de farao, rood van apocalyps.

De farao stijgt weer op naar het rijk der
schaduwen, onder het dak van de Handelsbank;

86 karaat is hij en recht van valuta. Wij
trekken verder, door straten van lager goudgehalte.

Wel spelen er vissen, maar ze zijn van zilver.
En hierin is de stad dan ook milder: zij is

helderder en heeft minder van een doodbidder.
Laat ons bidden. Bidt:

Laat de vissen van normaal zilver blijven,
de dag dag, de nacht nacht, de zon een roodbonte koe

en geef ons vanavond een vleermuis tot schaduw:

In de naam van mij, mijn hond en mijn farao -
Ichn-aton.

3

Avond is ekstra leven. Een toegift, maar
70% krachtiger, want ekstrakt

van beide, dag en nacht. Avond is zeer
vitaminerijk. Wij eten

op een terrasje. Anjers en ramenassen
voor hem, voor mij ekstern in herfstgelei. Wijn

voor beiden, want dat is goed voor de geest,
zegt de ober, en hij kan het weten. Eeuwenlang

heeft hij niets anders dan geest gesleten.
Het leven ontrolt zich boven ons hoofd. Wij

blaffen. Woef, woef! Voetgangers, mastodonten, officieren,
rennen innerlijk verlicht over het Thorbeckeplein;

ze komen feestvieren. Met 15-Volt lampjes in hun hoofd
nemen ook de paarden en de agenten deel,

de kapelaans en de toekans, een gnoe als een Groot Mogool.
Het plein golft als een draaimolen, tegen-

draads; gezeten op levende dieren, vissen zelfs,
vol rinkelende belletjes en St. Elmsvlammetjes,

is ieder wat hij wil zijn: Napoleon, Bonaparte van Rijn,
Jan Gommert Kahn, een officier of gewoon een kapelaan.

Pas op, kapelaan. Kalm aan. Houdt de vis
tussen uw dijen. Hij lacht. Ah-o-ah, schiet kuit

van verrukking. En plotseling
wordt zijn geloof zo wonderlijk licht,

als vogeltjes die door mensen vliegen,
vogeltjes van blauw pinkstervuur. O mámma mia!

Zijn filosofia
vangt nu reeds aan bij zijn knie.

*

Maar het wordt herfst. Tijd om op te staan.
De bladeren vallen al; wind waait de schaduwen

weg. Wij snuffelen in portieken, zoeken iets, iemand
om mee te paren. Huizen van haar. Aards nerts. Urine

van anderen. Wij weten het niet, wij zijn
melancholiek en onrustig, o

zo melancholiek en onrustig, o zo rillerig en tweezaam.
Alle lichamen zijn gesloten; deuren van wind

kleppen. Eén oog is beschikbaar,
een vuurrode bioscoop.

Ik koop om de dag te rekken
twee toegangskaartjes voor gisteren, gisteren

is al mijn hoop. De film gaat over morgen,
waarmee alles is geneutraliseerd;

ook wij; wij
weten het niet. Wie weet het? Wij

niet. Wij snuffelen in portieken, zoeken iets, iemand
om mee te paren. Huizen van haar. Aards nerts.

Benen als iepen. Mijn staart trilt. In de straat
fosforesceert een dode vis. - Het is

te laat om naar huis terug te keren.

4

Het is nacht. Dies Yrrah, dies illa.
De maan's een monster, maar wij zijn er

niet.
Eenmaal per dag sterven is genoeg.

Ik en mijn hond
zijn afwezig. Voorgoed. - Voorgoed?

Het is nacht, het wordt winter.
Het is zo koud als een thermometer.

Aan mijn litten voel ik
dat er oorlog op komst is; ze kloppen,

tikken als wekkertjes. Ik probeer mijn angst
weg te hikken. -
Trager nu,

op twee vermoeide schoenen van eelt
slenteren wij verder, door huizen astmatisch

blauw, straten van pijnlijk antraciet.
Het regent. Alle bomen regenen. Alle bomen

hebben trombose, en ja, ik dacht het wel,
zelfs standbeelden lopen sneller dan wij.

Ik kijk naar mijn schaduw die achter mij dreunt,
tien meter trager, een lichaam vermoeder.

Hij lijkt leeggebloed; leeggezogen. Door wie?
Ook dit weet hij niet. Weet ik het niet? - Leunend

tegen een nog ongevormd donker - huis, mens? -
als op een lange uit zijn kracht gegroeide gedachte,

adem ik sneller en sneller, hijgend
om hem in leven te houden. Kom dan, kom:

Ik ben een goed nest om in te slapen;
vannacht is er geen beter onderdak dan ik.

Ik heb warm stro in mij, ik ben een warme rieten mand,
een mand vol zachte nekhaartjes; ik, je baas.

Luister maar: Er klopt een warm hart in mijn hoofd.
- Een felle radiogeur om een hoekhuis

doet ons opleven. Een bruid?
Het hoekhuis snelt voorbij: laatste ark

voor Centauri. Wij blijven achter, blaffend.
De wereld is weer zoals hij was, aan het begin

van de dag: leeg. Een oud gevoel ligt
als een dood dier te fosforesceren.

Twee lanterfanterende lantarens in de straat
verspillen hun geel stuifmeel aan elkaar. Wij,

wij verwijderen ons van elkaar: schaduw en schaduw:
antidotum, anti-narcisme?... Hond,

hond van mij. Jonge hond.

De reis is voorbij, ik zal je missen.
Mijn vacht wordt dun, verliest aan haar

als de zon aan libido sexualis. Loop!
De beelden ijzelen al. Temperatuur: Nieuwjaar!

Treurig

Tja, daar zit hij dan
 met zijn hoofd van hemel in zijn handen
 een opgewonden hoofd in zijn buik
 ongreepbaar
 onbegrijpelijk

Nauwelijks een mens
 op zijn oude regenachtige dag
 nauwelijks een schaduw
 en minder, een dode postbode
 een afgedankt soldaat die niet weet
 voor wie hij ditmaal gestorven is
 o minder zelfs
 melaatse schaduw van een schaduw
 minder, bijna
 niets

Oorlogen en profeten van oorlogen gaan voorbij
 oorlogen gaan voorbij
 en hij, éenzelfde als zijn levenslange voorganger
 oordeelt niet langer
 hij zoekt vergiffenis in de slaap
 de slaap is zijn geweten
 een 1-jarig kind zijn mond,
 dromend verliest hij niets
 sprekend geen zekerheid - zeker,
 hij leeft, maar leeft net niet voldoende
 en hij bemint, maar bemint net niet genoeg...

En daar zit hij dan
 met zijn hoofd van hemel in zijn handen
 een zachtjes nasmeulend hoofd in zijn buik,
 treurig,
 omdat ook voor hem, meent hij

het leven niet anders is dan een langzaam langzaam ouder worden
ongrijpbaar
onbegrijpelijk

Winter

Hij had een geest van sneeuw.
Het sneeuwde. Sneeuwt het?

vroeg hij, er is veel
lantaarn, veel wit gevoel

in de lucht, ik ben weer
blind. - Even heviger wordend nu

dan zachter, trager, en weer geruststellend
hem voortrimpelend

de wind, een rimpel zelf, doodstil
- een meeuw.

Het is goed zo, zei hij, uitgespreid
te liggen over de wereld,

het is als het denken van een huis,
als het boomloze van een eerste

heuvel, zo licht en stil is het.

Een onderdrukte pijn als van vele
mensen trok door het landschap.

Huiverend stond hij op.
Onder hem lag de stad.

Sneeuwt het? vroeg hij.
Zachtjes: Ja, het sneeuwt.

Detective

1

Des morgens, vroeg op pad, voor het vervullen van een functie
- paard zijn bijv. - werd hij zoals gewoonlijk overvallen. Allen
die hem zagen herkenden hem. Daarom verschuilt hij zich in een
bloem. - Tevergeefs. Na 1½ minuut ten einde raad, schakelt hij een detective in

en vlucht. De detective plukt de bloem, ruikt aan de
bloem en werpt hem weg. Geheel dakloos is de man nu.

De detective achtervolgt hem in China, hij wordt een Chinees,
in Chili, hij wordt een Chileen, in Amsterdam, hij blijft een Chinees,

niet te vangen. Zijn vingerafdruk is een hysterisch landschap,
zijn voetstap een klein 2-dimensioneel werelddeel, nonchalant

laat hij een aspuntje achter: een vulkaan. Etna.
Hier is hij gegaan.

2

De tweede dag, minder nerveus minder hijgend, stapvoets bereikt hij Marokko.
De lucht hier is van diamant, in de herfst de zon een pasja, welwillend

glimlachend, buigend als Ibrahims jongste korenschool. Onder diens veelkleurige
boernoes is de man niet te zien, of wel minder

helder. Hier nu prevelt hij mee, prevelend in de Salât, wierokend, handkussend,
zegenend - *Salaam aleikum*, Mogen uw zoons zonen

even vruchtbaar zijn als gij - luistert, een 1-snarig arabisch viooltje
tot ruggemerg, naar kiefgeurige muziek: water dat hem verlicht, oplicht.

- Levend op mierzoete muntthee, blauw, citroengeel, dadels,
des nachts slapend, schuilgaande in een onopvallende vrouw gesluierd

- o zevenmaal brandende hoogoven van Mohammed - wordt hij langzaamaan
helderder, kleurt, is weer te zien. Is gezien - vlucht.

Het door de detective aan de avond van de tweede dag ingezonden rapport
luidde, dat de opdrachtgever door hem bijna was gegrepen.

3

De dagen worden korter, sneller vooral. Zuid-Afrika is hij gepasseerd
in de huid van een bantoe, in de anus van een adelaar de oceaan overgestoken,

naar het dal van de Orinoco. Hier wordt hij de beste regenmaker van het land; oorlogszuchtig,
danst hij de zwaarste erotische regens uit de aarde, onweert, legeraanvoerder

in vol ornaat, vervaarlijk en bevrucht zelfs zijn vijanden, stenen. Met rode kleihanden
schept hij zich een hiernamaals, een hiervoormaals. Daar wordt hij ontdekt. Rituele dansen

helpen niet meer en 's nachts, arm opperhoofd, stroomt hij als zijrivier ongezien
het land uit. Hij is de eerste zijrivier die naar de zee stroomt. De zee

is koel, vredelievend, nadenkend. - Nog eenmaal nu beleeft hij zijn rustige
dagelijkse winter. Het is in het noorden en het sneeuwt poollicht.

Het sneeuwt poollicht en hij ligt onder het ijs als in de tempel
van een ijsbeer. Hij schudt zijn pels af als een ijsbeer. Hij loopt de stad in

die van sneeuw is. En wáar hij gaat sneeuwen huizen, wáar hij gaat
begroeit hij de huizen, met kleine vingertjes van groen, oortjes van bloesem.

En in die stad, stad van enkel vensters en 168 meren,
zwemt hij in en uit. Zwemmend komt hij alle nieuwe sagen tegen,

alsook zijn eigen liefste sage, nog warm van winterslaap: Weer
wordt hij geboren - voor de 10-de maal? - snuift, brr; de manjifieke kieuw

waaruit hij voortkomt sluit zich als een ooglid, knippert
bemoedigend: dag! - Dag! En zie, plotseling is alles nieuw. - Dan

waggelt hij weg. Kleine ijsbeer die hij is hoest hij al als een grote ijsbeer
en groeit mooi zilverig haar, net als het ijs. - Daar komt, oho, daar komt de ijsbeer

een kleine ijsberin tegen. Ze snuffelen, schudden lachend hun pelzen af, -
daar staan ze, ze doen maar wat - zonnen, zwemmen, tongen. Dan schommelen

ze de stad in en wáar ze gaan snuffelen andere huizen, wáar ze gaan
begroeien ze de huizen, met kleine vingertjes van groen oorjes van bloesem.

En ze doen maar wat; eten meloenen en fantomen, vechten
tegen de rotsen, openen elkanders vergezichten, rollen hun dromen

als gewrichten, en 's nachts om de beurt jongen ze. Dat is tegen de wet maar het maakt
evenwichtiger. Jongen zichzelf. - Het wordt avond nu. De stad van 168 meren,

stad van louter vinnen en vensters, sneeuwt zich in om de zon; het groen,
naar binnen groeiend, groeit langzaam verder. De twee ijsberen

gaan ook naar binnen. Ze slapen in met hun voeten tegen het vuur. Weet:
ze houden veel van elkaar, meer zelfs dan een fabel van zijn werkelijkheid.

*

Dit was gisteren. Te lezen in rapport 5, opus 2. Dossier bij de
detective ter inzage: 'Toen ondergetekende binnentrad,

wist hij zich slechts te redden d.m.v. een snelle metamorfoze:
een droom. Bah!'

4

Alle avonden herfst, maar geen herfst als zijn herfst in New York:
O, boom van Brooklyn, vierkante stormen, windstil. Noteer: Pianisten als extatische apen.

Bereidt mij voor twee personen thee van uranium. Thee voor twee.
Mij en mijn robot. Bereidt voor twee personen mij een venusiaanse

nacht. Ik ben rijk. Ik heb een kosmisch ei gelegd. Radiospinnen
zijn niet buiten mijn bereik, intelligente planten evenmin.

Ik wil kinderen van plastic, haren van dacron;
ik wil dat mijn materie overblijft als mijn ziel dood is. Ik wil

ogen van silicium, voeten van beryllium, geur van onzichtbare neutrino's
om mijn detective te doden. - Alle avonden herfst, maar geen herfst

als een mens in New York. Ik ben rijk. Koop mij een ruimtekostuum,
een kostuum boordevol ruimte. Ik ben rijk. Ik wil wapens

van moreel metaal, een zachte masseerstoel van schaduw
om in te rusten. Ik wil het eeuwige leven, mits gelijk

aan dit leven. - Ik trek mijn ruimtekostuum aan. Ik ga op reis in de ruimte.
Vaarwel detective, ik groet u. Zij die leven gaan groeten u!

Minder dan drie seconden voor het starten der raket werd de man
opnieuw opgemerkt. Hij ging in de vermomming van een god.

Enfin, ook rijkdom heeft zijn retoriek. Hierna werd hij een eenvoudig door zeer praktische motor.

5

Maar onderwijl stapelen de aanwijzingen zich op; in zijn hoofd
wordt hij voortdurend gesinjaleerd. Wie is hij? Waar is hij? Wie

is hij waar? Waar wie? - En hoe ook zijn hand zich verschuilt achter een groet, zijn oog
achter een oogopslag, hoe snel hij elk van zijn woorden inspint in een cocon,

hij wordt die hij is: blootsoogs, denkwijde 13, middengewicht woord.
Wendt hij Amsterdam aan als klaagmuur, een toerist uit Jeruzalem

die hem ontdekt; beschouwt hij Marrakech als haardvuur,
een zweeds brigadier arriveert met een aktentas vol sneeuw; indiaan,

hij ontmoet de enige indiaan in Sjanghai. Zo,
duidelijker wordt hij naarmate hij duidelijker lijdt, beminder

naarmate hij duidelijker lijkt. De rapporten van zijn detective
leest hij als een literair tijdschrift; zijn detective leest hem

als een economisch tijdschrift, en hoe hij vlucht, hij vlucht
in de literatuur - uit de literatuur - in de literatuur, hij vlucht.

Het is weer oorlog. Hij stikt in een ondergelopen kelder, is een astablet
uit een crematorium, een lampekop van mensenvel. Het is weer vrede,

hij stikt in een ondergelopen mens. Het is nooit vrede.
Aan zijn linkerzijde een detective, aan zijn rechterzij een andere

detective, achter hem: zijn schaduw, een detective. -
Hij leest hun rapporten als literatuur: geld.

Hij leest hun rapporten als pornografie: meer geld.
Hij wordt lyrisch als een reisgids. Hij is een reus, minutenlang, minutenlang

is een reusachtige Chinees - in China. In Chili - een Chileen. In Amsterdam
een goy; hier is hij gegaan. Tenslotte

na zes dagen van zomerse, zeer geanimeerde eeuwigheid
werd hij, weer klein, de zevende dag op de schouder getikt.

Rustdag. In de gevangenis opgesloten,
at hij uitsluitend droge bijbelbladen en nagels.

Hij stierf aan longkanker, haaruitval, lobotomie, maanziekte,
griep.

Demokratie

1

Niet een andere werkelijkheid, maar dezelfde werkelijkheid
anders. Niet anders, maar zichtbaarder,
doorzichtiger. Ik heb een stad gebouwd.

Ik heb geen stad gebouwd maar een gedicht.
Gedichten zijn duidelijker dan steden
en woorden sterker dan de huizen van een stad.
Ik heb een stad gebouwd.

Huizen zijn het gedachtenleven van een stad.
Mensen zijn om er zichzelf in te verschuilen
als een klapwiekend idee in een vogel.
Menselijke huizen buigen gemakkelijk om.

Waar de logika opluchting is en intelligentie een hand
- oneindige verlenging van het lichaam, hulpmiddel
van de hulpeloze en mechanische mens, -
ook ik ben het hulpmiddel van de mens,
wie hij dan is en waarvandaan: enkelvoudig, elektrisch,
wanhopig, mild.
Ik ben het hulpmiddel van mijzelf.

Want, en dit is niet de onbewoonbare wereld van de lucht,
dit is de bewoonde wereld van de poëzie,
en alles wat zin heeft vindt zijn zin in de poëzie.

Alleen dáarom schrijf ik poëzie.

Of anti-poëzie.

2

Alleen daarom schrijf ik poëzie,
terwijl ik het woord bij zijn (dubbele) naam
noem.

Ik draag een dubbele naam.

Ik draag een chrónische naam:
één voor de stad, één
blanko, waarmee ik kan lachen, drinken,
lachen.

-

Een geürbaniseerde indiaan
verrookt zijn wanhoop in een elektronische sigaret;
hij wordt dan zo wijs als een cycloop, d.w.z. hij weet
hoe wijs een cycloop is; ik,
ik niet.

En de fakir die vanaf zijn vluchtheuvel
al fosforescerend het geestelijk verkeer regelt in zijn stad,
hij wil meer zijn dan zijn droom;
hij is een skelet van atletische gedachten:
Atlas. - Die dit schrijft is een atleet: hij draagt
een hoofd op zijn schouder. - Atlas? Bij iedere gedachte
wordt hij ouder; welnu, ik,
ik niet. Want:

Geen systeem is zijn geest waard,
maar de geest is waard een systeem;
de stad is waard een structuur
en een robot zijn poëzie.

Ziedaar, mijn democratie.

3

In het boek van uranium
ben ik een onzichtbare radio.

Ik zit in mijn radio
als een indiaan in zijn kiwa.

De zon is mijn impressario,
mijn god is een hoogtezon.

Ik ben mijn eigen elektriciën,
ik ben mijn eigen continuüm.

Levend vnl. op spiritueel helium,
is 1000 Volt mijn maximum

aan spanning. Ik-kontakt. Ik
nihileer mij, ontsta,

in eerst chemische verfijning
een ontwikkelde protozo, later

een vis van wil: ik lig op het droge,
in coma, onderwerp van uw elektrolyse;

niezend ontwaak ik, ik zie, zie
u; ik ruik aan uw adem van tetra.

- Dank u mevrouw, het gaat al wat beter.

Dan richt ik mij op, aap, ik, speenwitte zombie,
soldaat, kunstmier die niet op of om ziet.

Reeds tevreden met $(\frac{1}{8})^2$ leven
dicht ik mij langzaam in leven.

De Geest heeft de geest gegeven,
het Woord heeft zijn woord gegeven.

Lady Godiva op scooter

‘Wij zijn als woorden in hun ware gedaante’

Onder insekten

Misschien schrijf ik je nog eens een brief
als een veer, een gedicht
simpel als een brief

Maar mijn woorden nu echoën nog
teveel oorlog, mijn woorden zijn tezeer ondervoed
en mijn vreedzaamste denkbeelden hinniken nog te weinig.

Onder mijn hemel gaat geen tor slapen,
hemel: broodboom in een fabriek waaronder ik sliep,
hemel: de andere mieren zijn met hun suiker ingeslapen,
maar ik sta op, mijn luizen laten zich niet melken.

De dag hangt als een dwerg boven de spiegel:
ouderdom:
 een ziekte die men niet kent,
armoede:
 een ziekte waarover men niet spreekt,
hardheid: een erts, dat men verplicht is te delven.

Maar liefste, ik verwarm je onder mijn schilden.
En mijn schilden?
 Ze zijn sterk als erts.

Waai niet

Waai niet, zeg niet
ik ben er niet; ik heb geen wolken om mee te spelen,
geen akrobaten om uit te beelden.

Je bent de tevreden stemming
die in het gedicht heerst
als ik thuiskom en mijn pygmeeën heb uitgehakt.

Ik kom stoffig thuis uit mijn verleden tijd,
een half humoristische sage
en breng de wind mee,
die buigt en zijn hoed afneemt.

Met lippen als twee volleerde illusionisten
verwelkom je hem
en je zegt: ik ben zijn huisgenoot, ik
buikdanseress, maar ik waai niet.

Zeg niet, ik ben er niet,
ik heb geen woorden om mee te spelen, geen
vreemde dieren om mij in te kleden.

Je bent de dag die op mij neerstrijkt, schouderwarm,
wanneer de woorden leeg en alle ledematen
vergeefs geschapen lijken,
en het verleden dat opnieuw gevuld wil worden
met warme pas genezen beelden
vul je met warme pas genezen beelden.
Zo maak je zelfs de groenste uniformen ongedaan.

Zeg niet, ik ben er niet. Want zoals je bent
ben je de hand van wind die door mijn haar gaat,
water dat mijn gedachten wast
als er een tijdelijke afwezigheid van zee is,

de onrust van mijn slaap, in mijn slaap zelfs
raak je mij aan. Ik raak je aan,

zo licht
alsof ik een soldaat ben die de zee kust.

De geïmmigreerde schaduw

Dan, op een morgen
 loopt geruisloos de rivier je kamer binnen,
 je staat op,
 je neemt plaats in een lichaam
 als in een huis dat lang geleden verlaten is,
 de ogen staan nog open, maar er groeien microscopisch kleine
 bloemen in, enkele achtergebleven gedachten geuren
 vaag nog, bijna komt er iets tot leven, er beweegt iets,
 en je neemt plaats in een ander lichaam als een huis, bijna
 zie je iets bewegen, iets glinstert, en je verandert van lichaam als van huis
 en je ontmoet iemand die bewoonbaarder lijkt dan jij,
 hij woont in hetzelfde huis,

verwarmt dezelfde droom,
 ontdekt hetzelfde brood.
 En zie, je pols is niet langer gekneusd, je bent genezen
 als in een literatuur van ezelinnemelk,
 mijn dag knort tevreden
 en zelfs je ouder worden is licht als moezelwijn.

Ik zie je slapen en komen, zoals een rivier slaapt en komt,
 doornat van de zon, fietsend van kou,
 jij ziet mij slapen en komen:
 dronken struik, baldadige boom van het seizoen.
 Tegen de morgen wordt het even donker:
 het knippen van een oog dat nauwelijks dicht,
 liever dag is.

En naarmate de liefde helderder beelden aanneemt,
 de wanden met kleur zoomt, de lampen van water aansteekt
 en het beschikbare licht gelijkelijk over de dingen verdeelt, -
 in die zin, misschien, wordt er iets geboren,

een droom van dezelfde vader,
een plant van dezelfde adem,
een jonge speelse marmot
van ons drieën.

Schildpad

Ik ben een schildpad zonder schild
ik wás een schildpad zonder schild
ik heb mijn schild afgelegd
ik heb mij een nieuw schild gebouwd van toegefelijkheid
 een warm betrouwbaar schild,
 een schild van woorden en water,
 van handen en lichaamswarmte.

Mijn handen zijn mijn blinden,
 ze begrijpen je.
Het water begrijpt je,
 het heeft mijn lichaamswarmte.

Mijn toekomstige maan verlicht je;
mijn onderdrukte zon voedt je.

Het is warm en helder in mijn Niets.

Boomgedicht

Zoveel als deze boom heb ik nooit beloofd:
mijn schaduw is minder, mijn nutteloze insecten tieren
weliger,
geen konijnen nestelen aan mijn voet.

Wèl is mijn schors schor en hees
en ik overschreeuw mijzelf dagelijks met kinderen en bladeren.

Traag en moeizaam is mijn ringen
en even moeizaam wen ik aan het snoeien van handen,
de taal die mensen spreken.
Uit mijn hout worden geen goden gesneden,
ook zonder hen wordt mijn hout ouder.

Soms is het in mijn merg zo onophoudelijk donker
als in het windstil centrum van een ziekte;
je hoort er mensen als marmotten piepen
diep uit de zwartste zwammen van hun menszijn.

Maar jij die uit dit hout een stem wilt snijden,
snijd een stem. Zoals mijn litteken is zing ik.

Mijn litteken is mijn sieraad.

Bloeitijd

Nu is de lucht met blauwe denkbeelden overtrokken,
de avond als een avond werkelijk is:
licht, koel, hulpvaardig.
Ik strijk je over je haar.

Je haar is veilig; bloemen zijn overal aanwezig.
Je handen zijn overal aanwezig.
In je stoel lees je me als een krant.

Je legt de krant weg: adem
die je inhoudt, uitademt, inhoudt;
vormt. Wèl ben je een glasblazer van geboorte,
jij; wind, zo voorzichtig
als een morgen. - Hoor,

de wind steekt op, ik sta op; ik ben iets. Een bloem.
Ik groei.
Ik heb een nog uiterst ranke stengel om mee te lopen,
net als de wind. En ik loop,
heel voorzichtig, ik zie,
zie je -
zie, ik ben helemaal doorzichtig.

Het bos heeft zijn bomen in zich

1

Geen boom heeft zoveel vogels
als deze godaap woorden
in dezelfde kwetterende wortelboom waar hij woont.

Ik imiteer, zit op mijn tak,
en vul de lucht tussen ons
met reizende visioenen.

Alles wat geschiedt (tussen ons)
is - hier en in de verste onweerverten, is;
ieder dier dat (tussen ons) gesproken wordt
leeft. Zie zijn handelwijze,
en zijn denkwijze is overweldigend.

Zo zit hij als een maan op zijn tak
en zingt
: Leven en laten leven -

2

Maar overal dringt de geur van politiek
door, als een vreemde lichaamsgeur:
de geur van iemand die je niet kent,

niet ziet. Hun leefwijze is overweldigend.

Morgen ruikt al naar avond, zon
naar lamp
en de gestalte der stem snuffelt
aan de schaduw die hij niet ziet.

Maar het bos is niet eenzaam meer;
het heeft zijn bomen in zich.

Brief

Ik stuur je hierbij een nog levende
herinnering. Verzorg hem goed tot ik thuiskom.
Weinig brood heeft hij nodig, veel lucht en licht,
en misschien een stel nieuwe veren
die je moet kopen bij de Stem op de Derde Etage.
Verzorg hem goed tot ik thuiskom.

Ik vertel veel over je hier, maar ze geloven je lichaam niet
omdat ze het nooit gezien hebben,
je ogen niet, omdat ze er nooit door gekeken hebben.
Toch draag ik je voortdurend bij me,
als in het indisch lied:
‘Ik draag je in mijn knieën.’

Een enkele maal komt iemand je tegen,
als ik struikel, of bij de kapper die mijn haar aanvult,
en hij gelooft je
zoals iemand mijn handdruk gelooft,
of mijn onhandigheid.
Ik ben bijna genezen.
Het licht is hier licht omdat de lucht
er licht is. Soms,
door het open raam, kom je eigener bewegen binnen.
Je komt binnen zoals je sliep.
En zo intens is je naaktheid.
dat ik van wit opnieuw wakker word.

Je gaat aan tafel zitten als een sneeuwpop, een meisje
van levend sneeuwwater
en ik maak een geheel wit ontbijt voor je klaar:
in een beker sneeuw, jasmijnbrood, een heldere denkbeeldige vis; -
ik voel mij soms ziek van gezondheid.

Schrijf me wie je hebt leren kennen
en met wie je mijn woorden deelt.
Voor jou en hen stuur ik je morgen
een speciaal in Italië gedroogde zon
die je moet weken als een abrikoos. Groet hen.
Zeg hen: ik ben bijna genezen.
Zeg hen: als ik thuiskom zullen mijn woorden in de vensters bloeien.

Ik denk veel aan je hier. Ik drink veel sneeuw.
En het is alsof ik jou drink,
als je slaapt.
In je eerste morgen.

In mijn eerste morgen.

Twee-eenheid

Uur zonder avond, uur
zonder armen.

Het hooi - rood - ligt op tafel,
zon en maan een periodiek

geluk. Knorrend mijn koelvormige
gedachten daartussen.

Twee zijn warmer dan één.
Twee weten meer dan ik.

Het oog van de maistro

Lach niet ik bezit hele lichaamsdelen aan ernst,
 massief, benig, als de gedachten van een tonijn.
 Enkele van mijn armen zijn dominees, andere - onzichtbaar -
 advocaten of treurspeldichters
 en mijn benen meestal
 zijn geheimzegelbewaarders van een intelligent paard.

Vraag je hoe mijn oren het maken, zeg ik,
 mijn oren maken het goed. Ze trompetteren maar wat. De één
 in zijn vrije tijd is clown: hij hoort wat hij horen wil;
 maar de ander, hij, hij hoort het onhoorbare en droomt ervan.
 Hij beeldhouwt ernst als duidelijk zichtbare ideeën
 of zwaar als een olifant van Kant.
 Hij blaast ze op en speelt ermee.
 Zo kan hij de logste denkbeelden horen.

En mijn ogen? Vraag hen niet bij de directie te komen,
 ze weigeren directieven. De één kijkt zich rijk of arm
 al naar het hem zint. Hij gelooft niet in het historisch materialisme.
 De tweede leent van de ander:
 mooie erotische bloemen, vogels en rivieren, mystici en muzikanten.
 Zo, tezamen, zijn ze toch dialektisch.

Dikwijls twisten ze en alleen inzake de schoonheid van het naakt zijn ze het eens.
 Hun seksualiteit is als een zonnebloem, is als het overgaan van zon in regen,
 zon en regen zijn hun mentaliteit, hun christendom. Kortom
 ze amuseren zich kostelijk.

En elk die mij vanavond tegenkomt, hij zij gegroet.
 Mijn dominees en treurspeldichters, mijn clowns en cineasten

zij groeten u.
Vraagt men hoe zij het maken, zeg ik,
Dank u, zij maken het goed.

Puck in ‘Een midzomernachtsdroom’ of Sociologie van de minnaar

Je werpt me soms een hand toe
voorbijsuizend in een voetganger
of ondeugend opduikend uit een boek.
Je rijdt door mij heen als een lachende auto
en ik merk het niet eens. Werkelijk,
je bedriegt mij met mijzelf.

Dan speel ik voorzichtig een toneelspeler
die zich betrapt weet.
Door mijn vier ogen kijk je naar hem,
ernstig,
en ik steel een agent van politie voor je
om mij te vangen,
en fijne agent van moraal.

Spreek je, woorden springen
als officieren in de houding,
koop je iets, je koopt de allerzotste droom
en je proklamaties, nooit op schrift gesteld,
doen alle ministers rinkelen van het lachen
omdat ze alleen voor mij waar zijn.

Ik schud je woorden als waterdruppels af en
speel opnieuw een toneelspeler,
één die zich betrapt weet.
Door mijn vier ogen kijk je naar hem - wantrouwend -
en weer steel ik een agent van politie voor je
om mij te vangen.
Een fijne agent van moraal.

Kijk, zozeer bedrieg je mij
met mijzelf.

Onweer er maar op los

Onweer er maar op los en regen,
regen, winter en mens maar
in je eigen bloemrijke temperatuur.
Wij hebben niet genoeg maan voor een psychiater.

Liever voeden wij het geheim zelf op, voederen het
met vruchten en onweer, dagdromen als jonge kuikens in de veren,
reisindrukken en komische opera's,
en aan het eind van de dag
is het van geen echte Arabier te onderscheiden.

Wie weet of achter de deur niet de zee ligt,
als een tamme zeehond: water dat niet bijt, niets
wil. Laat hem binnen.
En wees niet langer bevreesd
dat de zon op een fiets zal springen
en wegrijden zonder ons te groeten. Open je
en laat hem binnen.

Laat hem binnen en winter,
laat hem binnen en storm.
Want je huid is niet van literatuur.

Enkel je bril is van literatuur.

Maar dat is niet meer dan natuurlijk.

Lady Godiva op scooter

Op je scooter van bloemen,
je beweegreden
die geen remmingen kent,
rijd, rijd.

Stel je claxon af
op een zo hoge frekwentie,
dat de glurende ruiten springen
en de gezichten rood worden als schaamrode rozen.

Rijd, rijd zo dicht langs hen heen
dat de politieagenten gedichten gaan schrijven
die ze des avonds met gemotoriseerde stem
aan hun vrouwen voorlezen
en de directeur van de Universiteitsbibliotheek, geprikkeld,
zijn hoed afneemt
om zich de literatuur van het voorhoofd te wissen.

Rijd dan; want dit is een land overvloeiende
van melk en erotiek, waar zelfs
de eenvoudigste denkbeelden baden in komkommermelk
en de koningen zich niet bekommeren om oorlogen en ouderworden.

Rijd dan, rijd, op je mensvormig veulen
dat geen dorst kent naar verten
onbereikbaar,
alleen de hand van zijn herschepper
die zijn temperament regelt,
zijn vooruitstrevende dromen bedwingt,
zijn kosmische manen trimt. -

De wind die ontspringt in een bloem
wordt een kunstzinnige bloem in je haar,

de bomen - oude jezuïeten en dominees - buigende bomen
waarvan het loof je borsten kust;
de zon met een opgewonden vinger telt een voor een je rugwervels,
en als er eens een hand tegen je been waait
denk niet dat het een afgewaaid blad is,
het is de goedkeurende hand van Adriaan Morriën.

Rijd dan, rijd, want dit land kent geen grenzen,
geen goden als douanes, ogen
waar niemand achter staat.
Geen architectuur, koel, bedwingt je, geen
plantengroei, tam of wild, beheerst je
en geen vurig woord met een zwaard houdt de weg versperd.

Rijd dan, rijd, rijd - immers wij zijn
de eenvoudigen van lichaam
van wie gezongen is
dat zij de aarde zullen erven -

Organon

Journalistiek

Luister, zei hij.

ik ontmoette vandaag
een man van 12 ampère

iemand van twaalf ampère

met een rood elektronisch oog.

loop, zei hij, loop; de hele
binnenstad staat in brand,

en, zie, ik ben al ontstoken, loop.
dasspeldjes ontploffen, brillen, ringen,

lampen ontploffen in een veer van kleur,
overal ontploffingen, roept hij en rent

verder. tegen een kerk werd een
muzikale ster opgebeurd.

toen, omstanders die hem zagen
veranderden van contact.

een moeder opende zich spontaan,
in haar buik hing een spiegel en zangrig

riep iemand: hij heeft mijn handen
voor twee ironische vogels geruild!

*

Op weg naar het Leidseplein
werden de dingen anders.

een agent als een arabische engel
nam de leiding met een gebed.

van nu aan is extase een stoel, mens,
zei hij en de stoel waarop gij zit

een doel. er zijn mensen, zei hij, als melodische
kathoden, er heerst een nieuwe stroom;

ginds werd een eerste spier geplant, hij
rimpelt nog steeds, maar aan de overzijde

vindt elk voor zich voldoende van hetzij
alleen maar geurig of geladen

water, denksel voor wat hij wenst,
spiersel voor wat hij wil.
verder staan

witte gehoorstenen bij een fontein
te zoemen wat gehoord wil zijn.

*

En bijgod, hikkelde mijn kennis, na
amper twee minuten gleed ik

door lege ademloze kwintengangen
op een beweeglijk plein, er véerden

spieren en er wáren klankstenen, zaaddiertjes,
ogen, cirkelend in een eigen atmosfeer.

tussen echobomen, sterke chemische
insekten en bloedbloemen wong ik mij

dieper in het centrum door.

en dit was nog niet alles, ook
van de schaduwen die er liepen

zwierven diverse om één enkle man.
ik dacht: dit is een zon, het was een man

die uit zijn schedel jongde; hij verleende
zijn dier een naam, de naam

was zon. daarna begon
het ploffen door mijn tipgever vermeld.

*

Temèt een jasknoop ging aan 't cirkelen
en werd een iris, een lamp

een lichtende psychoon, de tram een droom
die fosforachtig straalde en bewoog

als ín een droom, een hand een hond een
avondbom van groen die sprong en sprong, kortom

het leek of alles gonsde alles zong,
alles stigmatisch werd, en wit, en blind.

- en nog was het niet voorbij,
een hij, een zo-maar-één, voorheen

een standbeeld van bedwang, het ging
aan 't veren, langzaam veren, sneller

sneller *sneller*, er verscheen
een OOG, bijgod, één enkel oog ter hoogte van

zijn hartstreek, als een hart, een zon,
ook al een zon zo groot

en duizelig en mateloos
energisch, toen *dit* sprong

- ineens het sprong en boog zich iedereen
van pijn en vreugde tegelijk.

ook ik. en toen

*

Hij ademde nog na en veerde wat, had
mogelijk iets van de vaart van 't beeld

behouden en voelde zich ontdaan.

en toen, vroeg ik, en toen?

ja toen, zei hij aarzelend, toen...

Machinale gedichten

I

Ik adem niet langer mee
 met mijn zachte radiospielen
 speel ik niet langer
 ik speel niet langer mee

ik leg mijn hart op een machine

leg ik mijn hart op een machine
 sterke metalen polsen pompen
 hameren mij in contact met god

Ik ben een koperling - ik ben

een jonge trotse robot ben ik met
 een zilveren vliegwiel van extase in mijn hoofd
 buigzame riemen van koorts in mijn knieën
 in mijn hielen
 de o zo kleine klemschroeven op het niets,
 en warm warm -

Soms wil het enkel ritselen en onder stroom staan
 of wil het eelt van tin tegen de rug
 om mee te reageren als het moe is -

En wil het reageren als het moe is
 het perst een vrouw van stampend staal en lachgas
 ha, het danst weer onder de hendel van een hand
 en is gelukkig hulpeloos gelukkig met zijn voelhoorn

Of wil het slapen? het schiet een oog
om te slapen een oog één oog
om uit te rusten van het slapen
en wil het zien het wórdt gezien -

Het is goed rusten tussen de wielen

Ik leg mijn hart op een machine

II

Wandelend met zo'n kleine vederlichte machine aan mijn hand
met mensen als driftige vingers
en mensen als denkende vingers
speel ik van het lachen

er is een zeer konkrete muziek in mij

ik werk

III

(een nieuw instrument een nieuw wiel)

De mensen in mij zijn goed
de mensen in mij zijn nors:
ongekwalificeerd

Een nieuw instrument een nieuw wiel

De mensen in mij zijn goed
de mensen in mij zijn wijs
dagelijks zijn zij mijn lente

Als lucht over tevreden lak
rust: mijn rust,
nacht

En het is dagelijks lente

IV

(de natuur der machine)

In het donker zijn mijn geringste dromen licht,
verlicht.

Buiten mij zijn alle dingen gelijk:
de mens zijn grijze lamp, een steen zijn sterke sterke gedachten,
vogels, bomen, het houten voedsel dat ik eet, -

Buiten mij zijn alle dingen van klank;
ik ben enkel natuur.

Dansend weer en weer
in een vriendelijke elektrische regen
wiegend
tussen twee eeuwig tevreden eeuwig gelijkmatige hemels van steen
is mij ieder lichaam een bloem
iedere bloem een tehuis

Neerdalend uit de lamp
de directeur
als een licht ontvlambare papieren vlinder

V

Nu ben ik één lang durende liefde
warm, en verplaatsbaar naar het u zint

keerbaar

inschikkelijk

beschikbaar

bidbaar

onkwetsbaar

onkwetsbaar sterk

en lévend:

ik leef

VI

(het principe van de machine)

Dit is het principe van een machine:
een machine

en al mijn goede armen gehoorzamen mij

Dit is de filosofie van een machine:
een machine,

d.i.
éénzelfde
onmiddellijk funktionerende accu van *zijn*

Daarom mijn vriend
zoals een heldere zichzelf bewust geworden machine
(Zie: Handvest van de Mechanische Mens, regel 3 sub 4a)
niet alleen zijn eigen vorm is maar ook *is* wat hij ziet
zo aarzelt hij nimmer
maar produceert om het uur
tenminste 1 Nuttig Voorwerp, of
indien nadrukkelijk gewenst
een klein uiterst vrolijk
muziekinstrumentje

Dit is het principe van een machine

VII

Roep nu de dieren,
roep ze, roep ze
allen: de metalen muis, het lieve hert van tin,
de kinderen en de 1000 kleine olifantjes van plastic,
roep ze, roep ze en laat ze allen
spelen

En het licht,
roep ook het licht, roep
de elektrisch opgewonden zon met zijn vele vele
branduren
zijn gouden torren en vlinders
zijn sterren aan de bomen
zijn wolken onder de bomen
en vergeet de wind niet
de wind met zijn zachte gezicht
zijn gezicht van mensenhaar,
roep ze, roep ze allen en laat ze
spelen spelen

Indien ik het geloof had van een robot
en het harde geduld van een rekenmachine
ik werkte de aarde gelukkig,
ik werkte de aarde gelukkig en ieder mens
een beter ketter

Indien ik de wil had van een wals
en de vitaliteit van een pletmachine
in strekte mijn stalen arm
ik strekte mijn levende arm

en sloeg de aarde gelukkig -

VIII

(wat zegt)

Wat zegt de machine die 1 voor 1 zijn vingers verliest?

Ik wil een nieuwe machine

Zegt:

Ik wil een mens

(Dit is de liefde van een machine)

Organon

In een buik vol zachte rode vogels en organen
een hard orgaan zijn met geluid,
een snel orgaan zijn met een oog,
overall ogen zien die reageren,
achter
in alle ogen mensen zien;
dit in een buik
vol zachte rode vogels en organen.

In een stad van behaarde ademende muren
een boom planten van been,
en vlees, een spier met een
perpetuum mobile
en langs de pleinen
op een warme dag
op de plaats van benzinstations
adempompen stellen.

En maar pompen, laten pompen,
alles pneumatisch maken niet meer
reumatisch maar pneumatisch, alles
konkreet zien konkreet máken:
ideeën om te eten
aders met openingen om te drinken
vingers met spiervonken
voor het doen;
dit alles in een stad
van behaarde ademende muren.

Is er een stad er is een zon
is er een hart er is vruchtwater
en een akwarium met milde vensters
om in en uit te gaan;
ik trek uw nachtvel vol liefde aan
ik ben uw jong uw heimelijk orgaan.

Vijand

Mijn vijand is mijn herder,
mijn herder zal niets ontbreken,
als een lam mekkerend ligt hij aan mijn stem.
Aan hem is teoretisch gezien geen gebrek.
Op zijn twee flatgebouwen strompelt hij door mijn provincie
en zijn hoofd is als een dorp van vee en driften overvloeiende.
Spreekt hij, zijn stem beschadigt de stemmen
die vrij zondzwerven en het klinkt als gebroken brilglas
waaruit konkrete dromen samengesteld zijn.

O, het ontbreekt hem niet aan ogen en fijne materie,
zijn liefdeleven omvat heel een wetenschappelijke orde
en hij bevolkt lucht en aarde gelijkelijk,
zoals ook twee beelden zich geruisloos voortplanten in het gedicht -
Op deze wijze doet hij de sterkste politici knielen.

Warm zijn zijn armen van wrok en ik rust erin
als een motor in een organisator, als een motor
weet ik niet beter, weet niets. Zijn werkelijkheid
is mijn werkelijkheid en hierin is geen bedrog
mogelijk: ik ben een der beelden die hem voortplant.

Bemoedigend zijn zijn schouders van pijn, zijn haren van pijn en melancholie.
Zo heftig zijn zijn straffen, dat ik van lachen in zand uitbarst
en 's avonds vrijwillig meehelp een eenjarig standbeeld te doden.
Want ach, ook hem ontkennen helpt niet; immers,
hij bestaat niet uit projekties noch leeft van identifikaties,
mijn vijand is werkelijker dan een paradox, volbloediger dan een stier van een antitese.

En dit is het waardoor hij overwint als mijn mond hem ontkent:
hij lost zich op in mijn vijand en mijn vijanden lossen zich op in hem.

Dit is mijn vijand.
Mijn vijand zal niets ontbreken.
Als een bloedzuiger ligt hij aan mijn stem.

In het centrum

Een man vannacht. Een man.
In een colbert van elpenbeen.

Hij trad uit een vernikkeld duister
een heimelijke spiegel
een ruit van nergens heen.

Ik werd een longzak van aluin.

Ik zag zijn hoofd. Zijn voorhoofd had
het stromende het licht
de habitus van water.

Ik werd in het vertrek een ader
in houtmaterie vastgehecht,
zonder gebit.

Zijn ogen waren
de ogen van een houten Congolees.
Ik werd een witte worm van vlees.

Er stak een wind op in de kamer,
de kleine peer der lamp kreeg kieuwen,
de kachel, het behang;
de tafel zweefde,
en de pendule float om adem
voor de konstante van zijn vorm.

Ik werd een kromme rode worm.

Die loskroop. Zie, zijn handen
werden terloops tot oefenvlak
en die tezaamgeslagen in reflex
maakten mij tot een rimpel in zijn huid.

En ik bewoog er, zonder sentiment,
zonder droom en zonder ogen,
alleen maar huid, in een geluk
dat bloed was,
een geluk van bloed.

Ik werd tot aan de morgen
door een geheime polsslag voortbewogen.

Schaduw

Een huis met antipoden.

Een huis met oogleden. Ik duw
mijn tegenstribbelende
schaduw voor mij uit,
om te verbranden in de zon,
om op te lossen in een steen.

Ik draag mijn schaduw in een doos
als dood orgaan
naar een skelet op zoek.

Om te betasten
draag ik van schaduw een
ivoren aapje in mijn zak.

Ik zet een kleine vlezen
schaduw op de tafel
en blaas en blaas - fluorescent
nadert een beeld:

een contramens.